

MARTINUS CENTER KLINT

Den åndelige verden – vores sande hjem

Ugekursus 4.–10. september 2022

MARTINUS CENTER KLINT

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug. Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug. Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på martinus.dk.

Den åndelige verden – vores sande hjem

Mellem vores fysiske liv får vi en paradisooplevelse i den åndelige verden. Det er en verden bestående af åndeligt stof eller elektriske bevidsthedsfelter, hvor vi får opfyldt vores højeste drømme. Mange mennesker, der har haft en nærdødsoplevelse, fortæller om møder med “kære”, der allerede er gået videre til det åndelige plan, men også om mødet med et strålende kærligt lys, noget der ligner et kosmisk glimt. Vi ser på nogle nærdødsoplevelser og læser udvalgte passager fra Martinus’ værk.

DAGSOVERSIGT

Mandag	Tekst:	Gennem dødsriget (<i>Gennem døden</i> , kap. 2)	sid. 1–9
Tirsdag	Tekst:	Gennem dødsriget, forts. (<i>Gennem døden</i> , kap. 2)	sid. 9–15
Onsdag	Tekst:	Igennem skærsild og paradis – 2 (<i>Kosmos</i> 3/2014)	sid. 16–23
Torsdag	Tekst:	Døden og paradiset (<i>Gennem døden</i> , kap. 6)	sid. 23–31
Fredag	Tekst:	Døden og paradiset, forts. (<i>Gennem døden</i> , kap. 6)	sid. 32–36

Mandag

Gennem dødsriget (*Gennem døden*, kap. 2)

Livsriget og dødsriget

2.1. Det, vi kalder dødsriget, er ikke så let at forstå, og det er heller ikke så let at forklare dødsriget for mennesker i dag, for de er mentalt indstillet på, at det er en tilværelsesform for sig, men det er det slet ikke. Vi taler ganske rigtigt om en fysisk oplevelse og en åndelig oplevelse, men jeg vil gerne søge at vise, at der kun findes én eneste slags oplevelse, og det er den åndelige oplevelse, og der findes kun ét eneste rige, og det er livsriget. Der findes overhovedet ikke noget dødsrige.

Den fysiske organisme er et redskab, der ledes af elektriske kræfter

2.2. For at forstå det må vi se lidt på vor egen fysiske organisme. Menneskenes store overtro er, at de tror, at den fysiske organisme er selve væsenet, men det er den slet ikke. Vi kan let iagttage, at hver eneste del af den fysiske organisme bliver dirigeret af noget, vi ikke kan se. Vi ser, at hænder, arme og ben bliver dirigeret. Vi føler, at der er noget i os, der dirigerer tingene, der dirigerer organismen til at spadserer, at gå, sidde, se og høre. Der er således noget i organismen, der er herre over organismen, noget, der bruger den til at tilkendegive sig med over for omgivelserne. Organismen er altså et redskab.

Man kunne måske tro, at hjernen var sædet for det levende væsen, men det kan den slet ikke være, for den er opbygget som ethvert andet apparat. Man vil komme til at se, at den er et elektrisk modtager- og afsenderapparat. Igennem dette apparat går alle disse strømme, disse kræfter, igennem hvilke vi leder den fysiske organisme. Da disse kræfter således er elektriske kræfter, er vi nødsaget til at måtte erkende, at de tilhører en anden kategori af materie end den fysiske. I vor organisme har vi elektriske ledninger i form af nerverne, og vi må indse, at det hele sker efter vort eget ønske.

Jeget og organismen

2.3. Vil vi bevæge hånden, må den dirigeres til det. Vi ser, at den fysiske organisme er et redskab, der bliver dirigeret, men vi ser ikke af hvem. Men inden i os kan vi fornemme noget, som vi kalder vort jeg. Når vi siger: Jeg vil, jeg havde, jeg var glad osv., udtrykker vi således ved begrebet "jeg" det noget, der dirigerer organismen. Når dette jeg således kan dirigere den fysiske organisme til forskellige handlinger, til forskellige tilstande, til at udføre forskellige ting, så må dette jeg have en struktur, fra hvilken der udgår kræfter, som igennem hjernen kan få den fysiske organisme til at fungere.

Jeget må have en struktur, ved hvilken det kan modtage de indtryk, som opstår ved organismens berøring med omgivelserne, altså igennem de fysiske sanser. Denne struktur og dens forbindelse med dette jeg er i virkeligheden det sande væsen, det åndelige væsen. Her på det materielle plan kan vi ikke iagttage jeget og dets åndelige struktur, vi kan kun

konstatere dets virkninger igennem dets fysiske redskab. Der kan jeget erkende, tale og udtrykke sin vilje og sin handlekraft. Vi ser altså, at der eksisterer en kraft, som dirigerer det fysiske legeme.

Hvad er det for en kraft? Ja, det er jo viljekraften, og den opstår af vore ønsker og begær, og sådan fornemmer vi da også denne kraft. I bevidstheden føler vi den som ønsker og begær, men udadtil er det en strøm, der går ind igennem hjernen og føres igennem dens forskellige centre, ved hvilke organismen kommer til at udføre det, som jeget ønsker.

Vi oplever ikke på det fysiske plan, men i den åndelige struktur

2.4. Med hensyn til det, vi kalder fysisk oplevelse, må vi lære at forstå, at det er ganske udelukket, at vi kan opleve noget på det fysiske plan, for det består udelukkende af forskellige bevægelsesarter. Det er lige meget, hvad vi peger på af faste, flydende eller luftformige stoffer, alle er de i den dybeste analyse kun bevægelsesarter. Vi må derfor komme til at forstå, at hele den fysiske verden, dens mælkevejssystemer, kloder, have, kontinenter, dens træer, planter, kun er kombinerede bevægelsesformer.

Vi siger, det er et træ, det er himlen, det er en stjerne, men det oplever vi ikke på det fysiske plan, for der er der jo kun bevægelse. Vi oplever, at vi har nogle sanser i den fysiske organisme, og disse sanser kan modtage indtryk, de kan reagere over for disse bevægelsesarter. Disse indtryk og disse reaktioner går igennem nerverne til hjernen, hvor de så udløser de elektriske impulser, der går videre ind i den åndelige struktur. I denne åndelige struktur, hvor vi har evner, talenter, erindringer og viden, omdannes disse reaktioner til det, vi kalder træer, himlen, havet, dyr osv. Alt dette bliver ikke til i den fysiske organisme eller i hjernen, det bliver til i den åndelige struktur, som man kunne kalde den åndelige hjerne.

I den åndelige struktur har vi således det virkelige oplevelsescenter, og alle oplevelser ender uden undtagelse her, og her bliver de til det, vi kalder tingene. Her bliver tingene til det, vi opfatter dem som. Vi opfatter jo ikke havet eller stjernerne som bevægelse, vi opfatter ikke alt dette som bevægelse, men vi opfatter dem som ting, vi opfatter dem i lys, farver og volumen. Således er disse reaktioner.

Impulser fra sansningen går altså ind til hjernen, og alt efter den reaktion, der opstår, går de som elektriske impulser af en tilsvarende særlig struktur videre ind i bevidstheden for der at blive genkendt. I bevidstheden har vi nemlig noget at genkende med, for alt det, vi tidligere har oplevet, har vi i et slags kartotek, i en åndelig struktur, hvor der automatisk sker en konfrontation med de oplevede ting, hvorved der opstår den erkendelse, som vi udtrykker tingene ved. Det vil altså sige, at selve oplevelsesprocessen ikke foregår i den fysiske hjerne.

Oplevelse og afsendelse af impulser

2.5. Når De ser mig stå her og tale, De hører mine ord osv., så vil De sige, at det er her på det fysiske plan, men det er det ikke. Rent fysisk ville De slet ikke kunne opleve noget, det er kun ved, at disse bevægelsers reaktioner finder sted og så går ind igennem hjernen til den åndelige struktur. Og her sker jo så næsten dette mirakel, at det bliver til vor livsoplevelse.

Det samme foregår også, når vi vil sende impulser ud. Når vi får et ønske eller et begær, f.eks. at vi vil gå derhen, at vi vil lave eller sige det eller det, så opstår billedet jo ikke i den fysiske hjerne, men inde i vor åndelige struktur. Vi ønsker altså at tilkendegive og at omdanne dette billede til bevægelsesarter i den fysiske materie, og det foregår jo også ved at afsende bevidsthedsdetaljer.

Vi modtager og oplever detaljer, og vi afsender detaljer, ved hvilke vi udtrykker livets oplevelse. Det foregår alt sammen i en åndelig struktur.

Det er vigtigt at komme til klarhed over dette, for ellers kan man ikke forstå, hvordan tilværelsen vil blive, når man mister den fysiske organisme. Man må lære at forstå, at bag den fysiske organisme eksisterer der en stabil, permanent struktur, som stadig eksisterer, efter at den fysiske organisme er gået under.

Det virkelige væsen er hinsides den fysiske verden

2.6. Det er også et stort held, at oplevelsescentret ikke er i den fysiske organisme, for så ville vi jo komme til at ophøre med at opleve noget, og så ville der faktisk være en virkelig død. Men nu kan der ikke blive nogen død, der kan ikke blive nogen særlig standsning i oplevelsen, fordi oplevelsescentret er i den åndelige struktur. Denne åndelige struktur er i et tilværelsesplan, der ligger hinsides det fysiske plan, hinsides de bevægelsesarter, som det fysiske plan udgør.

Vi ser således her, hvordan hele livsoplevelsen finder sted i den åndelige struktur, men det sker automatisk og i et sådant lyntempo, så vi øjeblikkelig ser tingene. Vi tænker ikke på denne proces, der finder sted i dette vældige lynglimt, hvor reaktionerne opleves og sendes videre, bliver til impulser, går over til vort åndelige system, bliver genkendt og anerkendt som det eller det. Det sker på brøkdele af sekunder – så vidunderligt og fuldkomment er dette.

Når jeg nu forklarer alt dette, er det nødvendigt, at De kommer til at forstå, at der ikke er nogen fysisk oplevelsestilstand. En "fysisk oplevelsestilstand" er et forkert udtryk. Det er rigtigt, at vi har kontakt med den fysiske verden, men vi må lære at forstå, at det er sanserne, der omdanner den fysiske bevægelsestilstand. Alle de mangfoldige bevægelsesarter bliver igennem sansesættet omdannet til de detaljer, som vi opfatter, og som vi giver bestemte udtryk. Således kan vi se, at det virkelige væsen stadigvæk er hinsides den fysiske verden.

Jeget er skaberen og det højeste i det levende væsen

2.7. Vi fornemmer vort jeg, og at vore ønsker og begær udgår fra dette jeg, og derfor må vi se lidt nærmere på jeget. Jeget er altså skaberen eller det højeste i det levende væsen.

Se, skaberen kan ikke være skabt af det skabte, det er omvendt. Det er skaberen, der er ophav til det skabte. Derfor må skaberen være en evig realitet, og skaberen er da hævet over alle disse detaljer, som vi oplever.

Når vi ser et menneske eller et dyr, så er disse væsener i realiteten hverken mennesker eller dyr. Det er ikke den sande identitet for det virkelige væsen. Et menneske eller et dyr, som vi ser, er noget skabt. Dyret har skabt sin tilstand, sin dyriske form, mennesket har skabt sin

menneskelige form, og væsenets virkelige åndelige struktur er hævet over denne form. Og eftersom organismen kun er et redskab for jeget, kan jeget jo ikke være identisk med redskabet.

En mand, der kører i en bil, er ikke identisk med bilen, og således er et jeg med sin åndelige, kosmiske struktur heller ikke identisk med redskabet eller organismen, som det jo arbejder igennem. Det er meget vigtigt at få det indprentet og komme til at forstå dette. Jeg kan selvfølgelig ikke forklare det fyldestgørende i et kort foredrag, men jeg søger at påpege de realiteter, som skal efterforskes, og igennem hvilke De så kan komme til at se det som sandsynligt.

Når organismen bliver slidt op

2.8. Vi ser således et evigt jeg med en evig struktur hinsides den fysiske organisme. Vi har jo set mange tilfælde af, hvordan den fysiske organisme bliver til, og vi ser også, at den er genstand for slitage. Organismen slides op akkurat lige som andre apparater, den kan ikke vare evigt. Det kosmiske væsen bruger sin organisme overordentlig meget. Hele tiden går der strømme igennem organismen, udefra og ind, indefra og ud, hele tiden finder denne elektriske funktion sted, hele den åndelige struktur hører ind under de elektriske områder.

Når vi nu ser denne organisme blive slidt op, siger vi, at den bliver gammel. Vi ser, at gamle mennesker bliver affældige, øjnene ser ikke så godt som før, hørelsen er ikke så god, blodomløbet svækkes, der er mange, mange ting, der efterhånden svækkes. Til sidst bliver organismen sådan, at den ikke mere er tjenlig til brug, og da sker der automatisk en udfrielse fra organismen, og det er jo kun guddommeligt. Det er jo dejligt, at det virkelige væsen kan blive frigjort fra en sådan defekt organisme, og at det får en chance for at kunne opleve og skabe en ny organisme.

Denne proces, denne udfrielse fra den fysiske organisme, er altså det, vi kalder døden. Vi ser, at en sådan organisme pludselig er livløs, at der er noget, der mangler. Vi ser, at det, der før gennemstrømmede organismen, der før strålede igennem øjnene, der oplevede og var levende, er forsvundet. Det er tydeligt at se, at dette liv helt er forsvundet, at der mangler noget usynligt. Det noget, som vi kun kunne se igennem dets virkninger på organismen, mangler, og således er det virkelige væsen nu befriet fra denne organisme.

Oplevelsen bliver til på det åndelige plan

2.9. Så kommer det store spørgsmål: Hvad sker der, når det virkelige væsen bliver befriet fra organismen? Hvordan kan det så opleve? Ja, som sagt foregår oplevelsen ikke på det fysiske plan, men på det åndelige plan. Der er slet ikke noget i vejen for, at vi stadig kan opleve i den åndelige struktur, for den har ikke taget skade. Der sker bare det, at denne struktur ikke mere kan komme i kontakt med de fysiske bevægelsesarter. Vi kan ikke længere opleve de fysiske detaljer, som skulle blive til fysiske ting i vor bevidsthed.

Vi kan altså ikke mere opleve fysiske ting, men vi har et væld af erindringer af oplevede ting, vi har en viden, og vi kan stadigvæk skabe. Vor tankefunktion fungerer, vi kan stadigvæk tænke, og dette at tænke er

at danne billeder af de detaljer, som vi kalder farver, lys og alle de mange ting, som disse bevægelsesarter er blevet omdannet til af sanserne.

Denne tankefunktion finder stadig sted, men nu er der sket den forandring, at mens væsenet var bundet til den fysiske organisme, virkede tankebillederne som noget svagt, noget stille, noget dybt inde i os, noget som slet ikke kunne hamle op med de fysiske oplevelser, altså reaktionerne fra de fysiske bevægelsesarter, som er umådeligt kraftige. Hvorfor er de nu så kraftige? Det er de, fordi vi igennem vore fysiske sanser og igennem den fysiske organisme er vant til at arbejde med disse vældige, grove bevægelsesarter, altså det vi kalder fysisk materie.

Makrokosmos, mellemkosmos og mikrokosmos

2.10. Den fysiske materie tilhører det makrovæsen, som vi lever inde i. Akkurat ligesom vor egen organisme er befolket med uhyre mængder af levende mikrovæsener, som har deres livsoplevelse inde i os, sådan lever vi også inde i et stort makrokosmisk væsen, som igen lever inde i et endnu større væsen, og således fremdeles.

Det er dette makrokosmiske område, vi kalder Gud, og så kommer det jo til at passe, at "i ham leve, røres og ere vi". Denne makrokosmiske materie eller dette makrokosmiske væsen er jo af mere gigantisk tilstand og format end det, vi repræsenterer.

Som mennesker, dyr, planter og andre væsener i dette makrokosmos eksisterer vi som en mellemting imellem makrokosmos og mikrokosmos. Vi lever således i et mellemkosmos, og dette mellemkosmos har jo sin materie, og det er den ordinære materie for os. Det er den materie, vi bruger som vor tankematerie. Når vi er frigjort fra den makrokosmiske materie, altså den fysiske materie, er vi i virkeligheden i vort ordinære element, da er vi inde i vor egen primære verden. Denne verden er vor verden. Så længe vi er bundet til den makrokosmiske organismes materier, da er vi bundet til en fremmed verden.

Hvorfor er vi bundet til den fysiske materie? Hvorfor skal vi arbejde med den, når den kræver meget større kraft? Vi må bygge en organisme op af fysisk materie, og det er, for at vi igennem denne kan lære at tænke, og det kan jeg ikke uddybe her, men jeg må jo lige strejfe det. – Vi er altså nødsaget til i en periode at være knyttet til dette makrokosmiske væsen, være i dets organisme, være tilknyttet dets materie, og ved at arbejde med denne materie er det, at vi kommer til at opleve logik.

Vi lærer at tænke logisk på det fysiske plan

2.11. Ved at arbejde med den fysiske materie oplever vi dens reaktioner igennem vore sanser, og hvis de ikke bliver befordret logisk, opstår der smerte og lidelse. Kun når vi handler fuldkommen logisk, er vi fri for smerter og lidelser. Dette at handle logisk vil sige, at hvad vi end gør med vore sanser, hvad vi end sætter i scene, skal det i sit slutfacit være til glæde og velsignelse for levende væsener. Der, hvor det ikke er det, bliver der ulykkelige tilstande, og derfor ser vi også, at menneskeheden nu igennem mange liv er bundet til denne tilværelsesform. Dyrene og planterne er også inde i denne tilværelsesform, for det skal også blive en livsbetingelse for dem at blive logiske.

Disse ulykkelige tilstande kan ikke opleves på det åndelige plan, hvor fysiske smerter ikke kan opstå. På det åndelige plan kan man ikke opleve lidelser, dér retter materien sig efter væsenets tanker. Det, væsenet tænker, bliver til i åndelig materie. Den åndelige materie er vor egen primære materie, og den lyster tanken så let. Der behøver vi ikke at have fingre eller hænder, kræfter eller hestekræfter for at forme vore ønsker, de former sig ved hjælp af vor vilje og vor begavelse.

Vi må forstå, at vi ikke kunne få nogen begavelse på et plan, hvor materien lyster blindt. Vi må lære at lave noget, ved hvilket materien kommer til at danne figurer og billeder, at danne skønhed og glæde, at danne lys og lykke. Det kunne vi ikke lære på et plan, hvor der ikke fandtes smertelige virkninger, hvor det ikke kunne mærkes, at vi handlede forkert.

Den åndelige verden ville ikke betyde noget for os eller for noget andet væsen, hvis der ikke var reinkarnation, dvs. de periodevise inkarnationer i den fysiske materie, hvorved vor evne til at tænke kunne opstå. Før denne evne opstod, kunne vi kun udslynge impulser ligesom et lille barn, der ikke kan tale, men kun kan udslynge uarticulerede lyde. Men efterhånden lærer barnet at bruge denne lydkraft og at kunne forme denne til det skønneste sprog, til tale, til sang osv.

På det fysiske plan lærer vi således at tænke logisk, og at tænke logisk er dette, at alting skal være til glæde og velsignelse for levende væsener, og derfor gælder det om at nå frem til at kunne manifestere næstekærlighed.

Udviklingen sker på det materielle plan

2.12. Menneskene er således inde i en undervisning og en udvikling på det materielle plan, hvor nogle er længere fremme end andre. Nogle væsener er for længst kommet forbi denne udvikling og er nået op til at blive fuldkomne, så de ikke mere behøver at komme ned på det materielle plan.

Væsenet kan ikke vedblive at være i det samme redskab lige fra plante og videre op, redskabet må jo udskiftes. Efterhånden som væsenerne får større og større begavelse, bliver redskabet ikke ved med at være godt nok. Hvordan skulle vi kunne manifestere og udvikle os i et slangelegeme? I et slangelegeme kunne vi ikke lave alt det, som vi nu kan lave. Redskabet må efterhånden opbygges og udvikles. Derfor er det nødvendigt, at vi har denne udskiftning af organismer.

Når vi lever uden den fysiske organisme, lever vi i den såkaldte tankeverden, men nu skal De ikke tro, at denne tankeverden er mere uvirkelig eller tilfældig; det er den ikke. Den er en vældig levende, realistisk verden, ja, den er måske endnu mere realistisk end den fysiske. Den åndelige verdens detaljer består jo af de tanker og tankeskabelser, som væsenerne har lært i deres fysiske inkarnationer.

Den åndelige verden er inddelt i elektriske sfærer med hver sin bølgelængde

2.13. Den åndelige verdens større eller mindre skønhed vil altså være afhængig, af hvilket trin menneskene står på. Forskellige mennesker er

ophav til de forskellige tankearter, og derfor vil den åndelige verden være inddelt i forskellige sfærer. Den åndelige verden er ikke sædet for smerteoplevelser og lidelsestilstande, den er en lysets verden.

Det kan ikke pointeres nok, at der ikke er nogen mening i at være bange for døden, når den foregår på normal måde. Det er en lysets verden, men lyset er ikke lige stærkt over det hele, og derfor må denne verden være inddelt i zoner eller elektriske sfærer, inden for hvilke særlige bølgelængder gør sig gældende. I en sfære med en bestemt bølgelængde kan der ikke komme væsener, hvis tankearter er af andre bølgelængder. Her får væsenerne hver sine områder, men her i den fysiske verden lever helt forskellige væsener sammen, her lever onde og gode mellem hinanden, her er der både sorg og glæde. Her forekommer de skønneste kærlighedshandlinger samtidig med de forfærdeligste forbrydelser, her er alting blandet og rodet sammen, men det er jo netop for at gøre undervisningen så meget desto stærkere. Dette kan ikke finde sted på det åndelige plan.

Tirsdag

Gennem dødsriget, forts. (*Gennem døden*, kap. 2)

Oplevelserne på det åndelige plan

2.14. Når væsenet dør, eller rettere bliver befriet fra den fysiske organisme, får det ikke mere impulser fra den fysiske verden og har således ingen oplevelse af det fysiske. Men hvad oplever det så? Ja, så oplever det alt det, som hører det åndelige plan til. Men det er alligevel højst forskelligt, hvad mennesker kommer til at opleve. Man vil få et dejligt ophold i de åndelige verdener, hvis man er humant indstillet og glad for at hjælpe andre, og hvis man ikke går med dårlig samvittighed og ikke har snydt og bedraget eller har noget udestående med andre. Har man således levet et pænt liv og levet lykkeligt med sine omgivelser, får man et dejligt ophold i de åndelige verdener.

Hvad sker der, når et menneske er ved at dø af alderdom? Der sker i reglen det, at det næsten begynder at ønske denne befrielse, fordi kroppen er svækket. Det føler i sig en vældig fred. Det har allerede en vældig udstråling eller et bølgeområde, ved hvilket det føler fred. Når et sådant menneske dør, vil det ligesom vågne op og næsten se det hele, som det var i den fysiske verden, fordi det stadig har en fysisk vanebevidsthed. Det er vant til at se himmel og hav, det er vant til at se de fysiske foreteelser og tænker derfor stadig på denne måde. Disse vanetanker danner således straks en tilsvarende verden, så de mærker ikke så stor forandring, men det kommer lidt efter lidt. Noget af det, som mennesket som regel mærker hurtigst, er, at det møder væsener, som er døde for længe siden, men som det har kendt, væsener, som det har holdt af og været gode venner med. Disse venner er jo indstillet på at hjælpe det menneske, der kommer derind, og det begynder så at opdage,

hvordan dets tanker former sig. Dets tankeverden bliver efterhånden så stærk, at det bliver til en verden, der er lige så stærk og fremtrædende, som den fysiske verden tidligere var.

På det åndelige plan er der forskellige bølgelængder

2.15. Det afdøde menneske opdager også, at ved at indstille sig på et andet væsen kommer det på bølgelængde med dette væsen, og det kan derved øjeblikkeligt komme i kontakt med det. Væsenerne behøver ikke at vandre eller at rejse med jernbanetog osv., alt er visionært. Nu er væsenerne fuldstændigt i en elektrisk struktur, og udsendelse af deres tanker foregår på denne elektriske måde. Vi har noget lignende i vort eget fjernsyn med dets elektriske kræfter, men på det åndelige plan foregår det i et fint organisk system, hvor man kan komme i kontakt med afdøde venner og andre åndelige væsener.

På det åndelige plan kan væsenerne virkelig komme til at opleve vidunderlige og dejlige ting, fordi de ikke har mørke tankearter. Hvis de var onde, eller de var bitre over noget, kunne de ikke opleve døden på denne dejlige måde. Her taler jeg om de mennesker, der er kærlige, der er fremragende humane og forstående over for andre. Sådanne mennesker kan få en så vidunderlig overgang til det åndelige plan, så de kommer sammen med venner og andre væsener, der er lige så kærlige. Her i denne sfære kan der nemlig ikke komme andre væsener end dem, der har den samme kærlighed, den samme humane udvikling. Væsener, der er lavere, kan ikke komme ind der.

Højere væsener kan dukke op, og dem kan de se og opleve, hvilket i sig selv også er en strålende oplevelse. De har derfor adgang til at være og leve i en vældig guddommelig fredelig tilstand i dette menneskerige.

Hvis nu de afdøde har en religiøs forestilling eller noget, som de anser for at være det kærligste og det bedste, ja, så kommer de også ind i dette religiøse felts område og ser dette felt som noget lyst, noget guddommeligt, noget skønt, og her bliver de så inspireret.

Intelligensmennesker i visdomsriget

2.16. Når et menneske, der er meget videnskabeligt indstillet og specialist i forskning, søger viden, bliver det ført til visdomsriget, som er det næste åndelige plan. Der vil det kunne komme til at opleve alle de erfaringer og ting, som rummes i det område, hvor det har evne til at være. Der kan det få lejlighed til at se, hvad man har i den retning på andre kloder. På det kosmiske plan er adgangen til andre kloders område jo ikke udelukket, for her drejer det sig ikke om afstande, men om tilstande.

Således er der umådelig meget at opleve, men vi oplever kun det, som vi er vokset frem til at kunne opleve med vore evner fra det fysiske plan. Med disse evner kan vi så opleve de skønneste ting, man kan opleve, hvordan man på andre kloder ser på de og de ting, hvordan man har formet disse ting, hvordan disse menneskers legemer ser ud, hvordan dyre- og plantelegemerne ser ud. Ja, der er umådelig meget at opleve. Hvad man oplever, afhænger jo af, hvad der er ens lykke at studere, hvad

der er ens lykke at udforske. Alt det kommer man til at opleve, og ellers ville det jo heller ikke være noget paradys.

Det er jo disse tilværelsesformer, som Bibelen udtrykker som paradys uden rigtigt at kunne forklare det. Men det er virkelig lykkelige tilstande, hobbytilstande, om jeg så må sige. Hvis væsenet er kunstner, kommer det frem til det største, som kan vises inden for denne sfære, og der ser det de største kunstværker. Der kan være kunstnere fra andre kloder, der kan være kunstværker af en så vidunderlig skøn natur, som det aldrig før har set mage til.

Væsenet bliver stimuleret og får i sig kræfter og evner, ved hvilke der opstår en kolossal energi og længsel efter atter at skabe på det materielle plan. Det er lige meget, hvilken hobby væsenet har, i denne sfære er det alt sammen en kunstnerisk sfære, en human sfære, en intellektuel sfære. Her er der ikke noget, der hører krigen til, ikke noget med at lære at lave atombomber. Det ses ikke på dette plan, men derimod på et lavere plan.

Forskning i mordvåben og krig på lavere planer

2.17. På dette lavere plan er der væsener, som i den grad er forskere på disse områder og som i særlig grad synes, at man må skabe de værste mordvåben osv. Det er deres højeste interessesfære. Nu må man ikke tro, at de lever i et helvede eller bliver dømt til at skulle være i et helvede af den grund, men de kommer netop til denne sfære, hvor de kan se, hvordan disse ting kan formes, og hvordan det evt. kan være formet i andre sfærer eller på andre kloder, hvor man har noget lignende. Og for dem er det jo i den grad en sand lykke og glæde at komme ind i et sådant eldorado, samtidig med at de mørke tendenser i forhold til næsten er lukket ude fra dette plan. De kan kun være der, hvis de kan holde sig fri af jalousi, bitterhed, misundelse og sådan noget. Når de er meget humane, bliver de udrenset for disse realiteter, inden de kommer ind på disse planer.

Der findes også væsener, som står langt lavere, f.eks. vore vikinger og væsener med samme tendenser. Deres religion er at dræbe og myrde. De har også et paradys, men det kan jo ikke hjælpe noget, at de kommer op i et paradys, hvor man skal kærttegne, hvor man elsker hinanden, de ville jo synes, at det var svæklingenes paradys. De kommer til et paradys, hvor de rigtig kommer til at myrde, hvor de alle sammen er helte, hvor de laver en masse kolossale virkninger, hvor de i den grad er gæster i Valhal osv. Et sådant paradys eksisterer for dem, og således er der et paradys for alle mentale tilstande. Disse paradistilstande er jo tanketilstande, der udstråler fra væsenernes bevidsthed, og de står formet med farver og lys i plastisk materie. Det er den åndelige verdens detaljer.

Den åndelige materie former sig efter tanken og viljen

2.18. I den åndelige verden lever væsenerne ikke på et fast underlag, en fast jord, kroppen er ikke længere nødvendig, og de skal ikke bruge deres hænder. De kan danne et ydre legeme, deres åndelige struktur kan forme tingene med tanken og viljen, så materien øjeblikkeligt dannes til. Det bliver til det, som de ønsker, og det bliver af den fuldkommenhed, som de her på jorden er nået frem til at kunne skabe.

Skal en kunstner skabe et maleri på det åndelige plan, bliver det ikke et maleri, men det bliver et virkeligt, stort naturelt område med bjerge, dale og have. Det står kilometervis i en kolossal udfoldelse, fuldstændigt ligesom vi ser det her på jorden, alt efter kunstnerens evne, fantasi og koncentrationsevne. Sådan bliver kunsten altså på disse planer.

Der, hvor den ikke er knyttet til den fysiske verden, er den åndelige tilværelse guddommelig og kolossalt glædesbefordrende.

Hadefulde tanker kan give en sort og mørk tilværelse efter døden

2.19. Et kristent menneske, som er døbt og har lært, at man skal være god, at man ikke må stjæle osv., kan efterhånden have tabt troen på det religiøse. Det stjæler, når det kan komme til det, det bryder ind og tager pengeskabe, som det jo er blevet moderne, ja, det slår måske ihjel og dræber. Hvad sker der nu med sådan et menneske? Jo, et sådant menneske har allerede haft liv, hvor det har været religiøst og forstået, at man ikke skal gøre disse ting. Men når et sådant menneske dør, har det jo hele dette forbrydersindlag over sig og kan ikke komme videre med det.

Hvis et menneske har myrdet nogen, hvis det døde med had til nogen, så vil det på det åndelige plan leve videre i dette had. Derfor hjælper det heller ikke noget, at man begår selvmord, for man oplever det ikke i den fysiske hjerne eller organisme, man oplever det i den åndelige struktur. Når sådan et menneske dør, vil det på det åndelige plan ikke opleve den lyse tilstand og glæden ved at møde venner osv., det vil derimod opleve en sort og mørk tilværelse.

Dets bekymringer, dets frygt for fængsel og dets had til mennesker vil forme dets omgivelser efter denne tanketilstand. Der er ikke noget solskin, der er kun en mørk og grå himmel, det vader måske i dynd, det ser måske et strejf af dejligt lys deroppe, men der er en stejl væg, det kan aldrig komme derop, det er ligesom tiden står stille.

Det kan ikke forstå hvorfor. Der er ikke noget rigtigt dagslys og heller ikke noget rigtigt nattemørke. Det bliver forvirret, og de mennesker, det møder, har det samme sindelag, de er på samme bølgelængde som det selv. Det er ligesom et radioapparat, der er indstillet på New York, det kan kun tage New York, det tager ikke Paris på denne bølgelængde. Sådan er de åndelige eller mentale sfærer også, de har hver for sig deres egne bølgelængder.

Det er denne moralske kvalitet, dette mørke sindelag, som menneskene har med, der bevirker, at de ikke kan møde noget højere, de kan kun møde væsener af samme format, af samme slags, og de ser alle sammen dette grå og triste lys. De ser aldrig solskin, de ser aldrig noget, der kan glæde, de ser hele tiden bekymringer, de skal hele tiden spekulere på, om de nu er blevet opdaget. De tror meget ofte, at de stadigvæk lever på det fysiske plan, og så bliver de ulykkelige.

Skytsengle kan bortsuggestere de mørke tanketilstande

2.20. Mennesker kan ikke blive ved med at leve i en sådan tilstand, der ligesom aldrig får ende eller er evig. Men det er guddommeligt, at det er sådan, for så begynder de jo at tænke, at der måske findes en Gud.

Ligesom alle andre levende væsener har de også en organisk struktur, der automatisk går i funktion, og så råber de om hjælp. De ser, at de trænger til hjælp, og de forstår, at de skal have hjælp, og så kommer hjælpen. Så bliver der lys, så kommer skytsenglene til stede.

Skytsenglene kan lamme og bortsuggerere den del af væsenets struktur, igennem hvilken de kunne opleve disse mørke tilstande. Det bliver således umuliggjort, at de kan huske noget af de mørke ting, de har lavet, og de kan ikke mere udsende sådanne tanker. Så kan de kun udsende lyse tanker, der ligger på det plan, hvor de skal have deres paradys. Lad os nu sige, at disse mennesker nok hører til forbryderne og kan være onde osv., men de har jo alle sammen nogen, de holder af. Måske er der en lille hund, som de har holdt af, måske er der en ægtefælle, de har holdt af, og det er dog noget kærlighed. Det område og den kvalitet af kærlighed, de er i stand til at udfolde i bevidstheden, bestemmer så den lyssfære, de kommer ind i.

Når de kommer ind i denne lyssfære, gælder det om at have en hobby eller noget, de kan glæde sig over, for så vil de komme til at opleve det. De kommer til at opleve det, som kan passe ind i deres bevidsthed, og det, som kan glæde og oplive dem. De kan jo ikke komme til at opleve de højere sfærer, visdomsriget og den guddommelige verden, som de ikke har evne og talent til at forstå, og derfor går de så at sige latente eller bevidstløse frem til salighedsriget, hvorfra de så igen skal fødes til den fysiske verden.

Således er det for alle væsener. Det værste tilfælde er der, hvor vi går med virkelig onde tanker og med hævntanker, hvor vi er jaloux, bitre, skinsyge og misundelige. Hvis vi er fyldt med sådanne tanker, hvis der er nogen, vi hader, når vi dør, vil det være en gene. Derfor må man altså søge at komme frem til at tilgive.

Den åndelige verden er en lysets verden

2.21. Vi ser således, at denne åndelige verden er en lysets verden, den er en hvileverden, den er så at sige en søndagsverden. Oplevelserne i den fysiske verden bliver som sagt dannet i den åndelige struktur, og disse oplevelser udgør en arbejdstilstand. Her på det fysiske plan bliver væsenerne jo udformet, og derfor er det ikke lige meget, hvordan vi handler. Vi bliver mere og mere vænnet til at gøre det gode, for jo mere ondt vi gør, jo mere ulykkelig skæbne får vi. – Og jo mere ulykkelig skæbne og lidelse vi får, desto vældigere udvikler den humane evne sig, og med den humane evne vokser lyset i os.

Vi kan ikke nænne at gøre det mørke, vi kan ikke nænne at gøre det og det, vi bliver mere og mere tilgivende over for vore omgivelser, vi kan ikke lade os fornærme, og vi begynder at forstå, at de andre ikke kan være anderledes, end de er. Tænk, hvilken ro, hvilken fred det giver i bevidstheden, at man ikke straks behøver at reagere, og at man bliver vænnet af med at reagere over for alt det. Man ser på disse mennesker, som man ser på planter. Planterne er ikke lige skønne, dyrene er heller ikke lige skønne. Men man bliver da ikke vred på planterne, fordi de ikke er lige smukke. Sådan skal man heller ikke blive vred på mennesker, fordi de ikke er akkurat sådan, som vi synes, de skulle være. Det er jo

nemlig den store ulykke hos menneskene. Man vil gerne, at de andre skal være sådan, som man selv vil, de skal være. Men det kan ikke nytte noget, at man har den indstilling, for vi kan ikke lave naturen om. Det er naturen, der laver os om.

Det er naturen, der har formet os til det stadium, hvortil vi nu er kommet. Den har formet os ved at give lidelser der, hvor vi laver fejltagelser, for hele verdensaltet er et eneste stort strålende system, der ikke på nogen måde tåler, at der afviges fra dets logik. Der, hvor der afviges fra dets logik, sker der katastrofer. Og katastrofen rammer ikke verdensaltet, men den rammer det ophav, som har udløst den, og det er ligegyldigt, om dette ophav har gjort det med vilje eller på grund af uvidenhed, for virkningen er den samme. Hvis det var sådan, at de, der havde gjort noget af uvidenhed, ikke fik virkningerne af deres handlinger, kunne de jo aldrig nogen sinde lære, at de havde lavet fejltagelser.

Vor væremåde må formes i kontakt med universets love

2.22. Hvis man ved en fejltagelse kommer salt i sin te, bliver den salt, og så kan man lære af det. Hvis teen derimod blev sød, når man kom salt i den, kunne man jo ikke lære noget. Det hele er så logisk indrettet, at for at kunne være i harmoni med livet må vor væremåde formes i kontakt med universets love, og det er derfor, at vi skal opleve den fysiske verden.

Vi skal inkarnere i en tung fysisk materie, som er en fremmed verden, en lånt verden. Vi skal leve i en lånt organisme, en lånt materie, som er meget tung at bære. Vi skal være i alt dette for derved at få den guddommelige oplysning, at sådan skal du tænke, sådan skal du handle, sådan skal du være for at skabe det største guddommelige lys, for at være i kontakt med livet, for at blive ét med Guddommen.

Derfor skal man ikke være ked af, at man skal ned i den fysiske tilværelse, og så er der ovenikøbet den store glæde og lykke, at man ved, at man bliver udfriet ved døden. Døden udfrier menneskene, når de kommer ud for al for stor ulykke. Hvis de bliver alt for læderede på slagmarken, bliver de befriet fra deres organisme og kommer ind på det åndelige plan, og så kan de komme tilbage og få en ny organisme. Vi ser, at det hele i virkeligheden er guddommeligt, og vi ser således udødeligheden.

At elske sin næste som sig selv og Gud over alt

2.23. Jeg er nok klar over, at De selvfølgelig ikke kan være så overbevist af det, jeg har sagt, men jeg har påvist de realiteter, som De ved at studere mine analyser vil kunne komme til klarhed over. Udødeligheden eksisterer, og loven er, at man virkelig skal elske sin næste som sig selv og Guddommen over alt. Guddommen er jo den organisme, vi er i, og det er klart, at den kan vi også gøre fortræd, og det er jo ikke meningen. Vi skal sørge for at være sådan, at vi er til velsignelse for Guddommen, for vi er jo dens hjælpere, ligesom vore mikrovæsener hjælper os med at have en fysisk organisme.

Det drejer sig således om at komme til klarhed over, at man skal lære at tilgive. Det er ikke blot syv gange syv gange dagligt, men det er halvfjerdsindstyve gange syv gange, som Kristus siger. Når man tilgiver

så mange gange om dagen, er der vist ikke mere at tilgive, ellers skulle man da være et grusomt væsen.

Men det betyder, at ingen kan være anderledes, end de er. De kan jo ikke være udviklet til højere trin end det, de er nået til. At forlange, at de skal udføre handlinger, som de ikke er udviklet til, at de skal have erfaringer, som de først gør om mange år, er ganske ulogisk, og det vil derfor skabe ulykkelige tilstande.

Enhver får sit eget paradys

2.24. Vi ser altså, at der er ingen død, og enhver får sit eget paradys. Det kan være en svær overgang at dø, hvis man i dette liv er meget ulogisk. Hvis man er meget ond og laver mørke handlinger, skal man jo igennem denne skærsild for at få det rensset ud, men så står lyset åbent i den grad, som man overhovedet kan tåle. Derefter kan man så gå videre og blive født på ny uden at blive genkendt, og ingen kan komme og sige, at det var den og den morder, at det var Barabbas, at det var Hitler, der gjorde det og det.

Væsenet kommer igen som fra en ny opstandelse, en ny forklaret tilværelse, og kan begynde helt forfra og bygge videre på de erfaringer, det har gjort i tidligere liv. Det er rigtigt, at der er mennesker, der er så udviklede, at de godt kan sige, at den pågældende var den og den i tidligere tilværelser, men de mennesker, der er så udviklede, er ikke interesserede i at afsløre dette, de er kun interesserede i at hjælpe vedkommende videre.

En selvoplevet og en teoretisk oplevelse af udødeligheden

2.25. Her har jeg fortalt om en måde, ved hvilken De teoretisk kan komme til at opleve udødeligheden. Den praktiske og virkelige selvoplevelse af udødeligheden kan jeg ikke give Dem. Jeg har selv oplevet den, og De kommer til at opleve den. Når Deres humanitet er nået frem til at bringe Deres intuition til en stærkere udfoldelse, kan det pludseligt slå ned i Dem. De føler, at De er udødelig. De kan ikke forklare hvorfor, men De ved, at De er udødelig – sådan virker intuitionen. Det er den sande udødelighedsoplevelse. Jeg har som sagt oplevet denne udødelighed, jeg ved, at jeg er udødelig. Men jeg har også evnen til at opleve de realiteter, de love og principper, der gør sig gældende på disse områder, og det er det, jeg har forsøgt at give Dem et lille glimt af.

Jeg forstår, hvor vigtigt det er, at man ikke skal lade solen gå ned over sin vrede, for man ved jo ikke, hvornår man skal forlade dette plan. Jo mindre vrede man har, jo kærligere man er, når man skal til at dø, desto lysere og lykkeligere kommer man ind i Guds rige.

Foredraget "Gennem dødsriget" blev afholdt af Martinus den 23.01.1961 på Martinus Institut.

Onsdag

Igennem skærsild og paradis – 2 (*Kosmos* 3/2014)

1. Alle levende væsener får del i paradiset

Efter således at have passeret skærsild eller alt, hvad der i væsenet forekommer af mørke sindstilstande, kan vi så gå videre og sætte os lidt ind i lysets sfærer eller det såkaldte “paradis”. Her må vi først gøre os klart, at mørket i sin højeste natur også hører til lyset. Det er først der, hvor de levende væsener er mættede indtil en begyndende lede ved mørkeoplevelserne, at “mørket” gør sig gældende. Det er denne lede, der i virkeligheden farver mørkets oplevelser, der oprindelig i den kosmiske verdensplan er lige så absolut nødvendige, som lysets oplevelser er nødvendige. Så længe der i væsenets organstruktur endnu ikke er udviklet sanser, der har tilstrækkelig bærekraft for individets glædes- eller lystoplevelse i lysets foreteelser, er det klart, at væsenet heller ikke kan få nogen særlig paradisiske oplevelse i lysets sfærer, hvilket vil sige uden for mørket eller det dræbende princip domæne. Alle disse væsener ville da være afskåret fra at få en virkelig paradisiske oplevelse eller en oplevelse i en glædessfære uden for den fysiske. Men det er ikke meningen, at uudviklede væsener ikke skal have del i paradiset. Absolut alle levende væsener uden undtagelse kommer igennem en for hver især tilpasset paradisiske sfære, inden de igen kommer tilbage til den fysiske verden.

2. Bevægelse er livets fornemste kendetegn

Livets fornemste kendetegn er bevægelse. Overalt, hvor der er bevægelse, er der således liv. Bevægelse kan aldrig i noget som helst tilfælde i sin kosmiske natur være til uden at være identisk med en eller anden form for liv. At vi måske ikke ser dette liv, således som ved bevægelsen i naturkræfterne, stormen, brændingen, klimaet etc., forandrer ikke sagen. Da bevægelse således er livets udtryk, vil alle former for bevægelse være livsoplevelse og livsmanifestation. Den første form for bevægelse her på jorden er mineralenergien. Alt, hvad der kommer ind under begrebet krystallisering: is-, rim- og frostblomster, bjergkrystal og alle mineraldannelser, er de første former for liv på jorden. Men disse stoffer eller materier kalder vi livløse stoffer. De er bevidstløse på det fysiske plan. Men de udspringer ikke desto mindre fra en vågen, dagsbevidst livskilde. Denne livskilde udgør en bevidsthedssfære, som altså ikke er direkte til stede på det fysiske plan. Derfor er vore negle og tænder følelsesløse. “Tandpine” er jo f.eks. ikke en pine i selve tandens ben- eller mineralstof, men derimod en pine i noget med tanden forbundet animalsk stof, i hvilket tandnerven er rodfæstet til tanden.

3. De bevidstløse automatfunktioner bag minerallivet

Al denne bevægelse i mineralmaterien må udgå fra et eller andet ophav. At denne energi- eller bevægelsesart er bevidsthed eller afslører tanke, bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at bevægelsen er lovbunden. Den følger en plan og udtrykker dermed en skabelsesproces.

Planmæssighed er jo netop det samme som tankekombination. Hvad skulle planmæssighed ellers være? – Men en tankekombination kan jo ikke eksistere uden at være bevidsthed. Bevidsthed kan så igen være vågen dagsbevidsthed eller ubevidste, instinktmæssige automatfunktioner. Således er f.eks. alle vore førende organfunktioner i vort legeme automatfunktioner. Hvis ikke vort indre var skildret og illustreret, fotograferet og tegnet, var der millioner af mennesker, der ikke anede alle de myriader af funktioner, der forekommer uden om deres vågne dagsbevidsthed i deres organisme. Alt mineralliv er altså udtryk for sådanne bevidstløse automatfunktioner.

4. En første, begyndende morgenrøde af en verden hinsides den fysiske

Men hvor er de levende væsener eller de jeger, som uvægerligt må være ophav til disse energier? – På fysisk jord forekommer de absolut ikke. De er ikke tilgængelige for noget øje, hverken ved hjælp af mikroskop eller teleskop. Da denne åbenbaring af planmæssig manifestation eller skabelse ikke desto mindre er en levende, urokkelig kendsgerning, bliver det samtidig en kendsgerning, at der forekommer en zone i tilværelsen, som ikke er fysisk. Og vi har her det første, begyndende morgenrøde af en verden, der forekommer hinsides den fysiske verden. Vi er således her stedet over for de første indirekte virkninger af tilstedeværelsen af en åndelig verden. Men en verden, der ikke har vågen dagsbevidsthed udadtil i den ydre verden, kan jo kun for det oplevende væsen være en indre verden. Da dagsbevidstheden aldrig kan svinge, men absolut altid vil være til stede enten på den ene eller anden måde, må de væsener, hvis automatiske funktioner gør sig gældende på det fysiske plan som mineralenergi, jo have deres vågne dagsbevidsthed henvendt på deres indre verden. Kulminationen af denne tilværelsesform kender vi allerede her fra det vågne plan som vor hukommelse. Denne dækker over en indre verden, der netop er bygget op af alle de erfaringer eller oplevelser, behagelige såvel som ubehagelige, vi har oplevet. Når vi fordyber os i denne indre verden, må vi netop vende vor koncentration indad mod vor egen private tankesfære og ikke udad imod den ydre verden. Da de væsener, der virker igennem mineralmaterien, jo ikke har noget fysisk legeme, kan de altså kun være koncentreret indadtil i deres egen indre verden. Denne indre verden er disse væseners oplevelser fra tidligere liv. Her oplever de i form af guldkopier alt, hvad de tidligere har oplevet i den fysiske verden. Fra denne lyssfære genfødes væsenerne igen til den fysiske verden.

5. Den første røver på korset var på et udviklingstrin svarende til naturmenneskets

Med hensyn til den første røver på korset blev han altså af skytsengle befriet fra skærsilden og kunne gå ind i lyset. Men hvad var det nu for et lys? – En mand, der af naturen er røver og morder her på det fysiske plan, er jo et primitivt væsen, hvilket vil sige et væsen, der er inkarneret i kulturmenneskenes sfære, ikke på grund af fælles religion eller moralfølelse, men udelukkende i kraft af tiltrækningen imod de særlige

gunstige eller langt bedre tekniske drabsmetoder. Hvad er en sølle tomahavk eller flitsbue ved siden af kulturmenneskets moderne skydevåben og alle de andre raffinementer på dette område. Når sådanne væsener fødes ind i kulturmenneskets sfære udelukkende på dette begær, men endnu ikke har udlevet naturmenneskets lavere moral, kan disse væsener ikke indordne sig under det moderne samfunds juridiske love og opfattes her som "forbrydere" og straffes. Et sådant væsen var altså den første røver på korset. Et sådant væsen kunne ikke se noget galt i sin særlige levevis. For ham var det højeste ideal, at enhver er sig selv nærmest. Således var det naturlige liv og den naturlige moral jo i hans tidligere tilværelser. Og da han endnu ikke i de fysiske liv, hvor han har været inkarneret i naturmenneskenes sfære, har fået denne sin moral ændret, kan han umuligt få et paradys i samme sfære som kulturmenneskene.

6. Røvernes eldorado

Da et sådant væsen jo ikke er nogen forbryder for Vorherre – Forsynet ved jo, at intet væsen kan repræsentere et højere udviklingstrin end det, hvortil det er nået – så må man ikke tro andet end, at et sådant væsen også får sit paradys, sin lys- eller glædesoplevelse. Hvad bliver da denne glædesoplevelse? – Den bliver simpelthen et røvernes eldorado. Når han er kommet igennem sit raserianfald og had imod samfundet, kommer han i en naturlig psykisk tilstand, der nøjagtigt er tilpasset den form for oplevelse, ved hvilken han kan føle glæde ved tilværelsen. Her får han lov til at jage andre mennesker, lave sine kup med moderne våben, blive den helt, han ikke længere på jorden vil få nogen som helst mulighed for at kunne opleve. Han myrder og dræber her, det er for ham en sport. Han er endnu i en slags Valhalssfære, hvor dette at leve og dø uden kampe kun kan opfattes som et liv for svæklinge, trælle og slaver. I denne det dræbende princips paradys oplever røveren sit paradys. (Her må man huske på, at det alt sammen foregår i hans fantasi. Den fysiske død eksisterer ikke i den åndelige sfære).

7. Lidelserne i den fysiske verden forædler røverens sind

Men sådan kan livet ikke fortsætte. Røverens fantasi er så lille og med så få variationer, at han snart begynder at løbe sig træt. De samme oplevelser bliver til klicheer, og han længes efter forandring. Og igennem salighedens ubevidste ekstasetilstand passerer han de højere sfærens for ham tilpassede lys, hvilket vil sige det rigtige menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden, for at vågne op i salighedsriget, hans egen hukommelsesverden. Her ser han sine oplevelser i form af lysende erindringer, der bringer ham i en ny ekstase i form af glæden over den fysiske verden. De mørke erindringer er stadig bundne. Dem husker han ikke. Herfra fødes han så tilbage til den fysiske verden i det miljø og i de forhold, som han ved sit sidste jordliv var indviklet i ved sin død. Og her begynder så hans naturmenneskelyster igen at gøre sig gældende, og han kommer på ny i konflikt med samfundets love og bliver henvist til straf og atter straf og de med en sådan underverden forbundne lidelser og besværligheder, der til sidst griber ind i hans sind og moralske følelse.

Igennem lidelserne bliver han forædlet, får mere og mere medlidenhed med sine ofre, bliver religiøs i human eller kristelig retning. På denne måde bliver hans ønskedrømme også forvandlet til mere humane former, der igen præger hans paradisiske eller åndelige tilværelse, så hans paradys her efter døden i tilsvarende grad bliver humant præget. Han får større og større ønskedrømme om at spille forsvareren, helten, der redder andre mennesker fra banditter og røvere o.l.

8. Den anden røver på korset får opfyldt sin ønskedrøm i sit paradys

Et billede af denne hans nye tilstand får vi i den anden røver på korset. Han havde jo allerede så megen humanisme, at han fandt det forkasteligt, at Verdensgenløseren, det uskyldige væsen på korset ved siden af, skulle straffes eller pines, medens han fandt det på sin plads, at han selv såvel som den anden røver blev straffet. Ja, vi ser, hvorledes han irettesætter den første røver, ligesom vi også får at se, at han længes efter et andet paradys, en anden og bedre tilværelse. Han lægger jo hele dette sit livs største ønske, dette sit dybeste hjertesuk i sin bøn til Kristus, der hvor han siger: "Herre, tænk på mig, når du kommer i dit rige". Og vi ved jo, at Kristus bebudede ham dette hans ønskes opfyldelse med disse ord: "I dag skal du være med mig i paradys".

Hvordan blev så dette paradys? – Denne røver fik altså fuldstændig fred i sit sind, inden han døde. Hans ædle tanker om Kristus, parret med sin brødebetyngethed, var en så stærk indtrængen af højere energi, at den førte denne røver til det for ham fattelige og dermed glædelige paradys. Hvad kunne nu være glædeligt for en sådan røver, der i allerhøjeste grad var utilfreds med sig selv som røver. Det paradys, som hans kammerat oplevede, kunne jo umuligt give ham glæde. Nej, han fik lov til at prøve at blive en helt i den tilværelse, der for ham var blevet en ønskedrøm. Han oplevede sig selv som herre over sit sind, oplevede at overvinde enhver lyst til at dræbe og myrde, ja, han fik endog lov til at opleve sig som en barmhjertig samaritan, der hjælper alle de, der er faldet iblandt røvere. Han får den glæde at passe og pleje alle disse af røvere lemlæstede væsener, hjælpe alle, der er forfulgt. Han føler sig strålende lykkelig, thi han befinder sig i kulminationen af opfyldelsen af alle sine ønskedrømme. Men han kan sagtens være barmhjertig samaritan her, hvor alle lavere og endnu ikke overvundne mentale eller psykiske foreteelser er holdt borte i kraft af organlammelse ved skytsenglenes suggestion og således ikke forstyrrer hans fantasi.

9. Paradysoplevelserne bliver efterhånden til døde klicheer

Da han kun kan opleve de tilstande, som hans fantasi kan skabe, bliver hans oplevelser også her til sidst begrænset til en hel masse gentagelser af de samme oplevelser. Oplevelserne taber noget af interessen, bliver til døde klicheer, ja bliver kedelige, og dermed er væsenet allerede på vej bort fra dette sit paradys. Men med sin ædlere eller humane indstilling får det ved sin passage igennem de højere sfærer evne til at opleve lidt af det rigtige menneskeriges første zoner. Det, som på det fysiske plan er det store ideal for jordmenneskene. Og med denne oplevelse går det ind i en ubevidst ekstase, og i hvilken tilstand det da passerer visdomsriget og

den guddommelige verden for at vågne op i sin egen hukommelsessfære eller salighedsriget, hvorfra det så atter fødes til den fysiske verden i det miljø og de forhold, der her vil være forenelige med dets trin og skæbne, dets ønskedrømme om en fuldkomnere fysisk tilværelsesform.

10. Selvmorderen Judas

Så er der selvmorderen Judas. Når alt det mørke var bortsuggereret eller fjernet fra Judas' psyke, hvad var der så tilbage? – Ja, hans ønskedrøm var jo virkelig det at være Jesu discipel. Han får nu lov til at opleve glæden ved al den idealisme og fuldkommengørelse af discipelskab, som han ikke på jorden kunne praktisere grundet på sine egne ideers magt over sig i stedet for Verdensgenløserens. Men her, hvor han hundrede procent har overgivet sit liv til Frelseren og verdensgenløsningen, får han lov til at opleve, hvordan livet og menneskeheden vil forme sig, når Verdensgenløserens store visdom og væremåde praktiseres. Han gennemlever det indtil den allerhøjeste form, som hans fantasi her er i stand til at kunne manifestere. Hans ånd bliver fyldt med al den energi, der er hellig. Og i denne hellige energi går han videre, får lov til at se ind i det rigtige menneskeriges zoner, der, hvor man for længst er kommet til at leve i kontakt med næstekærlighedsloven. Når hans fantasi er udtømt, glider billederne bort og en vidunderlig ekstase fører ham igennem visdomsriget og den guddommelige verden for atter at vågne i sin egen dagsbevidste hukommelsessfære, hvorfra han så fødes tilbage i et miljø og en sfære, i hvilken han kan komme til at tjene den Frelser og den verdensgenløsning, som han ved sit sidste fysiske liv i sin nidkærhed og selvbevidsthed kom til at skade.

11. Disciplen Johannes, som "Herren elskede"

Så har vi disciplen Johannes. Om ham ved vi, at han i modsætning til de andre væsener, vi har nævnt, døde en naturlig død, hvilket vil sige en død fremkaldt ved alderdom. Vi ved også, at han blev udtrykt som den discipel, Jesus elskede. Det betyder naturligvis ikke, at han var favoriseret frem for de andre disciple, thi Verdensgenløseren eller det indviede væsens kærlighed rummer alle og kender intet til favorisering. Det betyder derimod, at han var den af alle apostlene, der var kærlighedslovens opfyldelse nærmest. Han var en discipel, der havde overvundet alle mørke skavanker, hidsighed, misundelse, jalousi og had. Han var den discipel, der stod Mesterens egen mentale tilstand nærmest. Han kunne hverken dræbe eller såre sine medmennesker. Da lige børn leger bedst, idet de bedst forstår hinanden, er det rimeligt, at denne lov også gjorde sig gældende mellem Verdensgenløseren og denne hans discipel. At Johannes i kraft af sin kærlige indstilling kunne forstå mere end de andre disciple, er selvfølgelig. At Jesus ligeledes i kraft af disciplens store kærlighed kunne betro ham ting, han endnu ikke kunne åbenbare for de andre, er lige så selvfølgelig. At disse to væsener derfor havde mange énrumssamtaler eller var meget sammen, bliver ganske naturligt. Heraf ordene "den discipel, Herren elskede". Vi ved, at denne elskelige discipel lige til sin død opfordrede menneskene til at være gode

mod hverandre. Og da han var gammel og ikke kunne andet, hviskede han alligevel ordene: "Børnlille elsker hverandre".

12. Skærsildsoplevelsen eksisterer ikke for det meget udviklede væsen

At dette væsen ikke har nogen skærsildsoplevelse, ikke har noget at skulle have suggereret væk, bliver indlysende. Han går lige ind i sit paradis. Også hans oplevelse bliver nu al den skønhed og kærlighed, al den humanisme og lykke, som hans fantasi overhovedet kan skabe. Et så fremskredent væsen har ikke nogen lille tænkeevne eller primitiv fantasi. Han ser her ganske uhindret, i en dertil egnet stimulerende atmosfære, hele menneskeheden i det strålende lys, som den ifølge verdensgenløsningen engang skal komme til at udgøre. Han er her så langt fremme i en skøt fantasi, at den ikke forhindrer ham i at opleve det virkelige menneskeriges sfære, således som det på daværende tidspunkt allerede gjorde sig gældende på kloder, der var langt forud og derfor på et højere trin i udviklingen end jordkloden. Han modtog her en forberedelse til en indvielse. Og herfra gik denne kærlighedens apostel videre frem igennem visdomsriget med nogen dagsbevidsthed og også med dagsbevidste glimt af den guddommelige verden for herfra, mættet af lys, at sove ind i den ekstase, hvoraf han igen via salighedsriget skulle vågne i moders liv i en ny fysisk tilværelse, til et miljø og bevidsthedsfære, hvor han kunne modtage kosmiske glimt eller grader af indvielse på det fysiske plan og den heraf følgende forklarede tilværelse i fysisk kød og blod.

13. Verdensgenløserens strålevæld funkler den dag i dag ud over jorden

Vi har så tilbage Verdensgenløseren, der døde på korset. Da han jo allerede var et væsen, der havde nået indvielsen i tidligere tilværelser, var han jo allerede her på det vågne, fysiske plan dagsbevidst i den åndelige verden. Derfor blev hans død én stor lysmanifestation, der kastede sit strålevæld, ikke blot ud over den daværende jord, men også ned igennem århundreders generationer, og som funkler den dag i dag på sin totusindårige vej med uformindsket styrke ud over jorden. Men folket har bare vænnet sig til lyset, og derfor virker det ikke mere så stærkt. Da dette væsen var indviet, hvilket vil sige var kosmisk dagsbevidst i alle livets seks sfærer, var der ikke her tale om nogen fantasioplevelse, men derimod en oplevelse af sfærernes realistiske kendsgerninger. Han gik bort og prædikede til ånderne, som var i forvaring. Det var altså til de ulykkelige ånder eller sjælene i skærsilden. Vi kan være overbeviste om, at han her har udfoldet en overordentlig stor inspiration og kraft over for alle de skytsengle, som var de ulykkelige væseners hjælpere. At han her mere end noget andet sted har udtrykt sin kærlighed i ordene: "Jeg er kommet for at finde og frelse de fortabte", er selvfølgeligt. At han her møder sin elskelige discipel og frier ham af hans vande, er lige så selvfølgeligt. Og efter at have passeret alle de ulykkelige væsener skulle Verdensgenløseren videre, men han glemte ikke sine venner på det vågne, fysiske plan. I denne tilstand kan et væsen, medens det endnu er

så nær jordsfærens materie og fysiske bølgelængder, materialisere sig, når de dertil gunstige forhold er til stede. Og Verdensgenløseren viste sig for sine disciple blandt andet engang, da de var forsamlede, og dørene var lukkede eller stængede for jøderne.

14. Kristus og andre verdensfrelserer er til stede på det fysiske plan i kraft af deres bevidstheds lysglorie

Og efter således at have dokumenteret over for sine venner i fysisk kød og blod, at man udmærket kan eksistere hinsides en korsfæstelse, hinsides kød og blod, og dermed bekræftet det levende væsens udødelighed, gik Verdensgenløseren videre op imod visdomsriget og den guddommelige verden og vågen dagsbevidst oplevede her, ét med Faderen, hele den guddommelige verdensplan og kunne herfra stadig igennem æteren sende sit strålende lysvælds inspirerende kraft ned igennem sfærerne til det jordiske plan, ned til den vældige lysbølge, han der i form af sin visdom og sine evige ord havde efterladt sig. Det lysvæld er jo noget af den åndelige verdens bølgelængde, der er rodfæstet på det fysiske plan. Og i de højeste lag af denne sfære er Verdensgenløseren, såvel som alle andre indviede eller kosmisk bevidste væsener, vågent dagsbevidst. Derfor kunne han også sige: "hvor to eller tre taler sammen i mit navn, er jeg til stede". Og dette er rigtigt. Han er til stede i kraft af sin bevidstheds lysglorie. Men hans lysglorie er jo hans ånds materie. Og igennem hans ånds materie foregår jo hans tilkendegivelse. Det er således ikke umuligt at få set Kristus, Buddha, Krishna eller andre af de store verdensfrelserer, hvis man kan komme i tilstrækkelig kontakt med de uforfalskede lag af deres bevidsthed, hvilket vil sige igennem den virkelige næstekærlighed.

15. Indviede væsener inkarnerer normalt ikke i de lavere verdeners zoner

Men Kristus eller andre indviede væsener er alle væsener, der har udlevet deres inkarnationer på jorden og vil normalt ikke mere inkarnere der, fordi de simpelthen er vokset fra denne klode. De har fuldkommen overstået det fysiske løb, den kan give. De inkarnerer derfor på højere fysiske verdener eller kloder, der i særlig grad er for indviede væsener. Altså kloder, der allerede i dag repræsenterer de fuldkomne fysiske tilstande, som jorden endnu ikke har nået, og hvor menneskene derfor må leve i krig og lidelse. De kosmiske eller indviede væsener kan jo allerede fra det åndelige plan eller i diskarneret tilstand besøge disse verdener, idet de jo har en så høj åndelig atmosfære, at den kommer på bølgelængde med de kosmiske planer. Når et indviet væsen fødes på jorden, er det kun for at forplante de højere åndelige verdener sfærer i jordmenneskebevidstheden. De kommer som missionærer til sådanne lavere verdener zoner for igennem næstekærligheden at føre menneskene frem igennem deres mørke skæbner, frem til fuldkommenheden i væremåde og den hermed forbundne udødelighedsoplevelse og oplevelsen af Guddommen og deres identitet som sønner af eller værende ét med dette livets højeste ophav.

16. Ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret

Så vidunderligt er altså livet, at alle får deres paradís. Det evige helvede såvel som evig fortabelse er kun fysiske væseners mørke fantasier. Det samme gælder troen på en virkelig død og tilintetgørelse. Ingen kan dræbe, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret. Al oplevelse står i vor egen hånd. Med denne vor identitet som gudesøn er der altså knyttet det privilegium, at al vor oplevelse, dens form og rækkevidde, dens farve og lys, står fuldstændig i vor egen hånd. Tilværelsen bliver lige akkurat det onde eller gode, det lys eller mørke, vi selv evner at forme den om til at være. Vi er ét med Guddommen og evigheden bag livets funklende strålevæld.

Artiklen er en gengivelse af et manuskript, som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag på Martinus Institut, søndag den 27. februar 1949. Første gang bragt i Kosmos nr. 3, 2014.

Torsdag

Døden og paradiset (*Gennem døden*, kap. 6)

Dette at dø er en stor guddommelig tilstand

6.1. Det er en ganske almindelig tilstand, at mennesker er bange for at dø, og det er ikke blot mennesker. Alle levende væsener har en vis angst for at dø, og denne angst har sin betydning. På grund af denne angst bliver den tilstand, væsenerne kommer i efter døden, langt herligere og langt bedre end den fysiske tilværelse, og derfor er det ganske udmærket, at denne angst er knyttet til væsenerne.

I det følgende vil vi nu få lejlighed til at se, at dette at dø er en stor guddommelig tilstand, det er ikke noget, man behøver være bange for. Det eneste man skal være bange for, er ens egen væremåde.

For at forstå, at man kan overleve døden, må man forstå, at det fysiske legeme ikke er det virkelige legeme, men kun en skabt realitet. En skabt realitet kan jo ikke være vedvarende, den har sin begyndelse, sin kulmination, sin degeneration og sin afslutning. En bil kan jo ikke vare evigt, et hus kan ikke vare evigt. Alt, hvad der er skabt, er således begrænset til et tidsrum. Vor organisme er således også en skabt realitet, og den er knyttet til det virkelige åndelige væsen. Den virkelige livstilstand er åndelig. I realiteten er vi slet ikke på det fysiske plan, vi lever i en tankeverden. Vi opfatter den fysiske verden igennem vore tanker, igennem vore sanser, og derved bliver det hele til en tankeverden.

Vi skal være her på det fysiske plan for at lære at tænke. Hvis vi ikke var her på det fysiske plan og fik alle de mange oplevelser og erfaringer, ville vi ikke kunne få nogen som helst åndelig tilværelse. Uden at kunne tænke kan man nemlig ikke få nogen åndelig oplevelse.

Det fysiske plan er et arbejdsplan, hvor vi lærer at tænke

6.2. Man kan ikke lære at tænke på det åndelige plan, da den åndelige materie lyster tanken. På det fysiske plan kan man lære at tænke, fordi den fysiske materie ikke lyster tanken. Den fysiske materie er meget træg.

Vi skal bruge redskaber, en kunstner skal bruge redskaber for at hugge et billede ud i marmorsten eller for at male billeder og så videre. I den fysiske verden er der også den omstændighed, at når vi ikke tænker logisk, så sker der noget ubehageligt. Hvis et hus ikke er logisk opbygget, vil det ikke kunne stå, og ligesådan er det med mange andre ting. Hvis de ikke er opbygget logisk, vil de være uheldige i deres struktur.

Det er det samme, når menneskene skal være kærlige, så skal de også være logiske, og det kan de kun lære på det fysiske plan, for her får vi ubehageligheder, når vi ikke tænker rigtigt. Der hvor vi tænker fejl, får vi den såkaldte mørke skæbne. Der, hvor vi tænker rigtigt og tænker i kontakt med naturens skabelse, oplever vi behagelighed.

Derfor begynder vor oplevelse her på det materielle plan, men denne tilstand skal jo ikke vare evigt. Der kommer et tidspunkt, hvor vi er færdige og udlærte i at tænke, og da vil vi komme til at leve på det åndelige plan, som er et meget større område, og der er meget længere tidsrum, end vi har her på det fysiske plan.

Det fysiske plan er således mere et arbejdsplan med en tilværelse, hvor vi i den grad må opleve både behag og ubehag, som det også blev bebudet Adam og Eva. De skulle jo nyde af kundskabens træ for at få evne til at kende forskel på godt og ondt ligesom Gud selv. Det er jo det, der skal til, og derfor er vi her på det materielle plan.

Jeget, overbevidstheden, underbevidstheden, dagsbevidstheden og natbevidstheden

6.3. Vi har i os en evig realitet, der består af en evig kerne, jeget, og de evige organer, som sammen med jeget danner overbevidstheden. Til denne overbevidsthed er der knyttet en underbevidsthed, der består af en dagsbevidsthed og en natbevidsthed.

Vi oplever igennem dags- og natbevidstheden. Vi lever i natbevidstheden, når vi sover, og vi lever i dagsbevidstheden, når vi er vågne, og vi oplever således to slags tilværelser.

Vi er bevidste i den fysiske tilværelse, når vi er vågne i det fysiske legeme, og vi er bevidste i denne sovende tilværelse, når vi er inde på det åndelige plan, men vi kan ikke huske noget af det, vi oplever igennem vor sovende tilværelse, hvilket er meget vigtigt.

Hvis vi kunne huske de realiteter, vi oplever, mens vi sover, fik vi jo også det at tænke på om dagen, hvor vi må tænke på så meget andet. Om dagen er der en masse mennesker, som så at sige er overbebyrdede, og skulle de også have tankematerialet fra oplevelserne i den sovende tilstand, ville de jo slet ikke kunne bestå, så ville deres organisme slet ikke kunne slå til. Derfor er vi inddelt i to slags tilværelser.

Den fysiske og den åndelige tilværelse

6.4. Hvorfor skal der være to slags tilværelser? – For det første skal vi være i en fysisk tilværelse for netop der at kunne arbejde og skabe. Vi har vor væremåde, og det er jo nærmest den, vi udvikler os igennem. Igennem vor væremåde lærer vi at gøre det rigtige, og det er også igennem den, vi gør det forkerte, når vi ikke er kloge nok.

For det andet skal vi også have en vis uddannelse i den åndelige tilværelse, som vi er i om natten, når vi sover. Vi skal også opleve og være ajour med den åndelige verden, for det kunne jo hænde, at den fysiske organisme bliver ødelagt. Ligesom enhver anden skabt ting kan organismen blive ødelagt eller gjort ubrugelig ved en læsion eller en ulykke. Derfor må det levende væsen i den fysiske verden have en vis evne til at kunne fortsætte på det åndelige plan, og hver nat får vi en træning i at kunne fortsætte i en åndelig tilværelse. Hvad den består af, skal vi senere komme tilbage til, men foreløbig drejer det sig om, at menneskene skal lære at tænke således, at de får skabt et tankemateriale, at de får en vis bevidsthedstilstand.

Når døden kommer som en befrielse

6.5. Mange mennesker er meget angst for at dø, men når døden kommer på den rette måde, når et menneske har levet sin tid ud og dør af alderdom, og det ellers ikke har noget ondt i sin bevidsthed, dør det som regel på en meget stille måde.

Der er mange mennesker, der dør igennem sygdomme, de dør måske igennem langvarige lidelsestilstande med måneder i smerter, og for dem kommer døden som en befrielse.

Døden kommer også som en befrielse for mange mennesker, der er i krigen. For soldater, der er ved fronten og udsat for meget ulykkelige tilstande, kommer døden også meget ofte som en befrielse. Når en soldat bliver dræbt øjeblikkeligt, bliver han jo befriet for at være i dette helvede, som det ofte er, og så er han på det åndelige plan. Sådan kommer døden som en befrielse ved alle ulykker, hvor kroppen er så læderet, at den ikke mere kan bruges. Der kan man jo ikke sige andet end, at det også er guddommeligt.

Men menneskene er bange for at dø, fordi de ikke ved, om de fortsætter deres tilværelse, men det gør de jo absolut.

Drømme kan virke ulogiske ved overgangen fra søvnen til den vågne tilstand

6.6. Ja, menneskene fortsætter deres tilværelse efter døden, men har man da erfaringer, der viser hen til en sådan en åndelig tilværelse? Ja, det har man. Vi har alle oplevet at drømme. I drømme kan vi fuldstændigt opleve en tilstand, som om vi var i vågen dagsbevidst tilstand på det fysiske plan, og det kan endda ske i løbet af meget kort tid, i løbet af minutter kan man næsten opleve årtier. Men hvor kommer disse drømme fra? Ja, de kommer ikke fra den fysiske organisme, øjnene er lukkede og sanserne sover, men alligevel kan vi opleve sådanne realiteter.

I drømme kan vi ofte opleve noget, som virker ulogisk, men det sker bare ved overgangen fra den åndelige tilstand til den vågne, hvor det bliver forkludret, fordi det ikke er en naturlig tilstand at skulle huske det. Men det kan jo ske, at der slipper brudstykker igennem, der er helt logiske. Det kan også udmærket være forudsigelser for vedkommende person.

Visioner hvor åndelige skikkelser kommer til syne

6.7. Så er der endelig også det, at der kan vise sig visioner for mennesker. Man kan pludselig se en skikkelse, ja, der er jo enkelte mennesker, der har set Kristus eller andre åndelige skikkelser. Disse åndelige skikkelser kommer til syne, og så forsvinder de igen. De er ikke i nogen fysisk organisme, men de er der absolut, de har bevidsthed, og de er levende og kan vise sig for mennesker.

Fra Bibelen har vi jo også, at Kristus viste sig for sine disciple. Det var ikke i et fysisk legeme, det var i et åndeligt legeme, og det viser således hen til, at man har fuld bevidsthed på det åndelige plan; der kan man også handle, tænke, forstå, sanse og så videre.

Det er også sådan, at når nu et menneske skal til at dø, kan det også ske på den mest vidunderlige måde. Hvis det er et fredeligt menneske, der ikke har nogen dårlig samvittighed og ikke har pint og plaget andre mennesker, men har fred i sin bevidsthed, så kan det dø meget, meget fredeligt. Et sådant menneske kan endda opleve det, som om at himlen åbner sig, og at det kan møde sine kære, der døde forud. Det kan således møde andre væsener, og det kan se en vidunderlig verden, en ganske henrivende verden i et strålende lys. Men det er ikke altid, det går sådan.

Når et menneske dør med ondskab og had i bevidstheden

6.8. Et menneske kan også være i en tilstand, hvor det har dårlig samvittighed og bærer had eller nag til andre, og hvis det dør under denne onde tilstand, kan det ikke komme videre, så længe det er i denne onde tilstand. Vi skal huske på, at når mennesker dør her fra det fysiske plan, så er det jo meningen, at de skal frem til en tilstand, hvor de oplever den højeste behagelighed, den højeste idealistiske tilstand, den højeste guddommelige fornemmelse og velvære. Det skal alle væsener opleve, når de engang dør. Men for at komme dertil, skal man gennemgå en proces.

Det fromme menneske, der dør normalt, har ikke så meget at skulle gå igennem. Men det menneske, der dør med den onde samvittighed og med had til andre mennesker, ser kun onde ting, onde tanker. Det ser ikke en strålende himmel, det hører ikke fuglene synge. Der er gråt og gråt og gråt, der er ikke dag og nat, og det kan kun møde væsener af samme onde sindelag.

Vi skal huske på, at den åndelige verden er af elektrisk natur, den er med stråler og bølgelængder, som skal passe ind i hinanden, og derfor er væsenerne anderledes adskilte. På det åndelige plan er de onde og de gode adskilte, men her i den fysiske verden er alle mennesker blandet sammen, både onde og gode.

På det åndelige plan bliver man skilt ud fra hinanden. Når et ondt menneske dør med had og nag i bevidstheden, har det denne tanketilstand med i sin bevidsthed, og bevidstheden danner jo omgivelserne. Den åndelige materie lystrer tanken, modsat den fysiske, som ikke lystrer tanken så let, og derfor kan dette menneske kun komme på bølgelængde med væsener af samme slags.

Det bliver mørkt og trist og gråt, og det er som en evig tilstand. Der er ikke dag og nat, og der er ikke fugle, der synger. Der er ikke noget til at opmuntre, og dette menneske bliver ved med at være i denne tilstand, indtil det får en formodning om, at det måske evigt skal være sådan. Det kan aldrig møde andet end onde mennesker, onde væsener, ligesom det selv, og det oplever kun onde tanker og forestillinger. Men så sættes en automatfunktion i gang.

Den organiske bønstruktur kommer i funktion i skærsilden

6.9. Vi er alle sammen udstyret med en organisk struktur, hvorved vi kan bede til Gud. Denne organiske struktur med bønner har måske nok været ude af funktion her på det materielle plan, hvor væsenet har været materialist, men det betyder ikke noget inde i denne tilstand, som vi må kalde skærsilden. Der kommer denne bønstruktur eller denne organiske struktur igen i funktion.

Når væsenet er ulykkeligt, råber det om hjælp, og når det råber om hjælp, er det modtageligt for hjælp, og så spredes disse mørke tankeskyer. Skytsenglene, der er væsener på det åndelige plan, viser sig og kommer så væsenet til hjælp, så det bliver fritaget eller befriet for de mørke tanker.

Skytsenglene lammer talentkernerne for mørke tanker

6.10. Ved hjælp af skytsengle bliver væsenet således ført ud af de mørke tankeklimaer. De funktioner eller de talentkerner, igennem hvilke det før kunne manifestere de mørke tanker, bliver lammet. Når denne side af bevidstheden således er blevet lammet, kan det ikke huske de onde ting, det har gjort, det kan ikke huske det fjendskab, det har haft mod andre væsener. Alt, hvad der er mørkt og ondt, al misundelse, had, bitterhed, er væk. Tilbage har det kun den del af dets bevidsthed, ved hvilken det har gjort nogle kærlige gerninger.

Alle mennesker har noget godt i sig, og et sådant menneske har jo også noget, der er kærligt og godt, og det danner så resten af dets bevidsthed. Bevidstheden er ganske vist blevet noget indsnævret.

Når hele dette store materielle mørke område er blevet fjernet, er bevidstheden ikke ret stor, men til gengæld er den strålende. Der er ikke noget ondt i bevidstheden, den er lysende og funklende, og væsenet kan være imellem de højeste væsener, det kan være i de højeste verdener.

Det religiøse paradis

6.11. De mennesker, som i det daglige liv er fromme, gode og kærlige, har ikke den mørke skærsild at gå igennem. Men de skal have deres materialistiske talentkerner lammede, således at de bliver rent åndelige.

Men hvad sker der så, når de bliver rent åndelige? Jo, fra Bibelen har vi jo lært, at Gud sidder på sin trone med den hellige ånd og Kristus ved sin side, og når mennesker dør med denne fundamentale opfattelse, kommer de til dette religiøse område, hvor de virkelig får lejlighed til at se en sådan trone og sådanne skikkelser, men det er jo kun kollektive tankebilleder. De får lejlighed til at se alt det, de troede på, og lejlighed til at komme sammen med mennesker af samme slags. Men vi må forstå, at det ikke er alle, der kommer til et sådant område, det er kun dem, der tror på denne form for religiøsitet, og der er jo mange andre former for religiøsitet. Når de primitive naturmennesker dør, kommer de til en anden form for paradys.

Vi kan også gå tilbage til vikingerne og deres guder i Valhal. Der drejede det sig ikke om at være god og kærlig, der gjaldt det om at være overlegen med magt, om at dræbe og selv at blive dræbt for at komme til Valhal, som jo også var et slags paradys. Sådan var deres opfattelse, sådan måtte himlen være, og disse helte kom så til dette blodige gudehjem, hvor de fik flæsk og mjød og oplevede alt dette som et paradys.

Vi har jo også læst om, at indianerne har deres evige jagtmarker. Det drejer sig jo om, at væsenerne kommer frem til det område, som er deres højeste hobby, som er det kæreste for dem, som de har mest lyst til, og som glæder dem mest.

Det moderne menneskes paradys

6.12. Man må derfor regne med, at oplevelsen af paradiset på det åndelige plan er meget individuel. Det kommer an på, hvilke forestillinger man har dannet sig, og det kommer også an på, hvilken hobby man har.

Det moderne menneske af i dag, f.eks. den moderne videnskabsmand, er måske meget materialistisk, men det betyder jo ikke andet, end at vedkommende også kommer frem til sit paradys. Der er jo et paradys for alle mulige tænkelige manifestationsformer.

Denne moderne videnskabsmand kan måske være arkæolog, og på det åndelige plan bliver han så ført tilbage i tiden, hvor han kommer til at se de ting, som han på det jordiske plan måske kun har set som ruiner, men som han her kan komme til at se i deres tidligere naturlige tilstand, således at han får et indtryk af de områder, som han på det fysiske plan var i færd med at udforske. Det gavner ham så, når han fødes igen. Så vil han intuitivt kunne opleve nogle af disse oplevelser, som han har haft på det åndelige plan.

Hvis man er religiøs, hvis man er kristen, som det hedder, ja, så har man jo også et område med det religiøse, hvor man kan være med til religiøse sammenkomster eller religiøse møder.

Men vi må forstå, at det ikke altid er det religiøse, der er deres hobby, og derfor bliver det religiøse ikke deres paradys, det bliver en biting. Deres paradys bliver altså det, som de i den grad har dyrket på det materielle plan. Det kan som sagt være videnskab, men det kan også være kunstneriske manifestationer. I disse højder inde på dette åndelige plan er de fri for alt det onde. De kan ikke tænke onde tanker, de kan ikke gøre hinanden fortræd, der er paradiset i renkultur.

Hvis menneskene kunne tage deres dårlige og ufærdige natur med ind på dette åndelige plan, ja, så ville det jo være akkurat det samme som her på det fysiske plan, men derinde er alt i renkultur. De, der har været dødsfjender på det materielle plan, kan ikke huske noget om det. Den side af deres natur er lammet, den er sat i stilstand, og de kan ikke huske, at de har været dødsfjender. Men de kan huske, dengang de har været gode venner; alt det gode og behagelige, de har haft sammen, stråler og funkler. Det kan de huske derinde, og derfor er det en strålende lysets tilstand.

På det åndelige plan bruger man ikke hænder og fødder, man bruger sin tanke

6.13. På det åndelige plan kan menneskene dyrke deres kunst, og de får også lejlighed til at opdage en helt anden tilværelsesmåde, en helt anden manifestationsmåde. Inde på dette guddommelige plan skal man ikke have hænder og fødder, man skal ikke vandre, der er ingen afstande, der er kun tilstande. Man bruger ikke hænder og fødder, man bruger sin tanke, og derfor drejer det sig jo om, hvor meget man har lært at tænke på det materielle plan, og hvor dygtig man er til at tænke rigtigt, og derefter er ens kvalifikationer nu inde i dette lysets plan.

En kunstner, der på det materielle plan kan male geniale malerier i en fuldstændig genial tilstand, kan med den tænkemåde, som han har fået uddannet på det fysiske plan, fremtrylle landskaber i naturel tilstand inde på det åndelige plan. Et landskab kan gå milevidt ud i rummet med sneklædte fjelde, det kan være med byer, og det kan være med skove og floder og så videre. Det fremstår ikke som noget, der er malet på et lærred, men det står frit ude i rummet, så længe kunstneren fastholder det med sin tanke. Nu er det jo ikke alle, der kan tænke så højt, det kan kun genierne. Det samme gælder jo også musik, derinde kan de lave den mest strålende musik med deres tanker. Det kommer til udfoldelse i den åndelige verden.

Talen er ikke nødvendig, for tankerne står i åndelig materie

6.14. Der er almindelige mennesker, arbejdsmennesker, der ikke har fået lært så meget, der endnu ikke er blevet kunstnere og så videre, men de kan også tænke, og deres tanker står også inde i den åndelige verden, når de udtrykker sig. Der er talen overflødig, for det, man tænker, står i den åndelige materie. Selv om man vil tale, så har modparten allerede fattet, hvad man tænker, inden man får det sagt. Her i den fysiske verden taler vi ufuldkomment, her overfører vi vore tanker indirekte. Vi skal altså bruge et sprog for at kunne overføre vore tanker til vor næste, men det behøver man ikke på det åndelige plan.

Men det er jo godt, at vi har lavet et sprog, så vi kan overføre vore tanker til hinanden. Vi ser jo straks, at hvis der er et sprog, som vi ikke kan, så kan vi ikke forstå vor næste. Men i den åndelige verden er et sprog ikke nødvendigt, der står tanken i materien og skifter lige så hurtigt, som vi selv skifter tanker, og der kommer det så an på, hvor smukke tanker vi har.

Tankerne retter sig jo også efter den karakter, man har, og når man er kommet op på dette kærlighedens plan, ja, så er alle tanker jo smukke, men de er ikke alle lige fuldkomne. De er ikke alle sammen lige så geniale, som de mennesker, der har nået fuldkommenhed.

Det, der er et menneskes hobby, bliver dets paradys

6.15. De mennesker, som engang er nået frem til at blive mennesket i Guds billede, og som er hjemmehørende inde på disse planer, har jo den højeste udfoldelsesevne. Men de mennesker, der kommer her fra jorden og skal tilbage igen, er kun gæster, om jeg så må sige, og de kan jo ikke udfolde så stort et område. Men på det åndelige plan når de op til den højde og til den grad af udfoldelse af kunstneriske evner, som de er nået til her i den fysiske verden.

Det, der er blevet deres hobby, bliver deres paradys. Det er ikke altid, at det er det religiøse, der er paradiset, som man egentlig havde troet. Man skulle jo tro, og man skulle være sådan og sådan for at komme i paradiset, men det er ikke rigtigt. Det er ikke alle mennesker, for hvem det religiøse er en hobby, og så ville det jo ikke blive noget paradys, så ville det blive noget, der var kedeligt. Hvis de har en hobby, der er stærkere end det religiøse, kommer den til udfoldelse, og så er det den, de kommer til at opleve. Selv om den højeste fuldkommenhed også udfoldes i den åndelige verden, kan de afdøde mennesker dog benytte noget af det, alt efter som de er udviklet.

I den åndelige verden er der ingen afstande, men kun tilstande

6.16. Inde i den åndelige verden behøver man ikke at have flyvende tallerkener for at komme ud til andre planeter i verdensrummet. Derinde er der ingen afstande, der er der kun tilstande, det vil altså sige bølgelængder. Skal man komme i kontakt med en planet, skal man komme på bølgelængde med den, og så vil den vise sig og opstå i åndelig materie, så kan man iagttage den, som om man var på den. Alting kommer til en, man skal ikke rejse i rummet for at komme til noget som helst.

Se, alle realistiske genstande i verdensrummet har udstrålinger. Disse udstrålinger vibrerer så at sige over hele verdensaltet, således at man kan komme i kontakt med et væsen, hvor det så end måtte være. Ligesådan er det med kloder, mælkeveje og andre foreteelser i verdensrummet, der betyder afstande ikke noget, for der er ingen afstande, der er kun tilstande, og der kan man opleve i en langt højere grad, end man kan her på det fysiske plan. Men på det åndelige plan kan man ikke opleve eller skabe mere fuldkommenhed, end man har udviklet sin tænkeevne til her på det fysiske plan.

Det jordbundne menneske får også sit paradys

6.17. Når man dør fra det fysiske plan, kommer man jo til andre tilstande på det åndelige plan. Der kan være mennesker, der i den grad er bundne til det materielle plan, bundet til deres gods og guld. De har jo svært ved at komme videre, men de vil også komme til at opleve det, som er deres hobby. Man kan tænke sig et menneske, der er en vældig gnier,

der skrabes penge sammen og ikke tør give en øre ud, men det er jo hans hobby, han skal også have sit paradys, og det får han også.

Hvis han har dårlig samvittighed og lignende, vil han opleve, at pengene løber fra ham, at han ikke kan holde sammen på dem. Hvis han er et menneske, der i den grad ikke har nogen næstekærlighed, får han således en skærsild, hvorved han bliver bragt ud af denne materielle tilstand, således at han kommer ind på det, som er det kærligste, han har kunnet præstere. Det sker alt sammen i kraft af den karakter, vi har, og det er bestemmende for, hvad vi kan komme til at opleve af lys og glæde på det åndelige plan.

Er der ægteskab og seksuelt liv på det åndelige plan?

6.18. Der er mange, der spørger, om man bliver gift, om der er noget seksuelt liv på det åndelige plan. Ja, der er i hvert fald en nydelse, der langt overstråler det seksuelle på det materielle plan, for på det åndelige plan er Guds ånd i en langt højere udstråling, end den er på det fysiske plan, hvor Guds ånd kun kommer til udstråling igennem væsenernes korte parringsakt og igennem de såkaldte Guds ord.

På det åndelige plan er alt det materielle, det mørke, det onde og bitre, skåret fra, og tilbage er kun Guds ånd i renkultur, således at alle mennesker kan nyde hinanden. Det er en nydelse at hilse på hinanden, det er en nydelse at omfavne hinanden, det er en nydelse med alle kærtegn. Det giver en vellyst, en behagsfornemmelse, der langt overstråler det, der kan finde sted her på det materielle plan, så det er ikke nogen kedelig tilstand, man kommer ind i, når man forlader det fysiske plan.

Oplevelsen i den åndelige verden afhænger af, hvornår man dør

6.19. Oplevelsen i den åndelige verden er meget afhængig af, hvornår man dør. Man kan jo dø i vuggen som et lille spædbarn, man kan dø som halvvoksnet menneske, som voksent menneske, og som nævnt som et gammelt menneske.

Når et barn dør i den spæde alder, har det ved sin fødsel lige udlevet den åndelige tilstand og er nu modent til at skulle fødes på det fysiske plan. Men da kroppen nu på en eller anden måde er blevet ødelagt eller ikke kan mere, og barnet dør, ja, så skal det begynde forfra og igen danne en ny krop. Men det går meget hurtigt, et sådant lille væsen kan komme tilbage efter et halvt, et helt eller to år.

Soldater, der dør ved fronten, kan komme tilbage på en fem-seks-syv år. Vi skal jo huske på, at hver gang et menneske fødes her på det materielle plan på jorden, har det lige udlevet alt det, som det kunne udleve på det åndelige plan.

Når et menneske har udlevet alt det, som det har oplevet i de forrige liv, har det ikke mere at opleve på det åndelige plan, og så skal det fødes for igen at få nye erfaringer, nye oplevelser og for at udvide sin bevidsthed for derefter at kunne opleve nye felter på det åndelige plan. Men de, der dør så hurtigt, har jo ikke så mange nye felter.

Når det gamle menneske dør, har det mange år bag sig, og kan derfor være på det åndelige plan i op til hundrede år, mens andre, der dør som soldater eller i den alder, kan komme tilbage meget hurtigt.

Der er også det at tilføje, at hvis man er meget materialistisk, kommer man også tilbage meget hurtigt. Er man meget åndelig, kan man være på det åndelige plan meget længe.

Fredag

Døden og paradiset, forts. (*Gennem døden*, kap. 6)

Den fysiske organisme kan ikke være evigt

6.20. Vi ser, at der således er to tilværelsesformer, og de er begge absolut nødvendige. Hvis den fysiske organisme ikke døde, kunne vi aldrig nogen sinde komme til at udvikle os. Den fysiske organisme kan jo slet ikke vedblive at være sansedygtig.

Organismen er en skabt realitet, der også er sammensat af masser af levende væsener, og disse levende væsener kan ikke blive ved med at være i den samme organisme, de udvikler sig jo også og skal videre i deres baner. Derfor kan vi ikke have en organisme, der er evig. Vi kan da heller ikke skabe en bil, der er evig, vi kan ikke skabe nogen materiel ting, der varer evigt. Derfor kan vi kun få en organisme, som er endelig, og som må forgå. Men det er jo også ganske guddommeligt. Efterhånden som vi udvikler os og får ny begavelse, får nye evner og sanser, må vi jo også have en ny organisme.

Hvordan skulle vi som mennesker blive ved med at være i en fiskekrop? Vi kan heller ikke som tænkende væsener være i en planteorganisme eller en dyreorganisme. Vi kan ikke blive ved med at være i en løveorganisme eller en buskmandsorganisme. Efterhånden som bevidstheden udvikler sig i ånd og kultur, må den have en organisme, igennem hvilken den kan manifestere sin bevidsthedstilstand, og det er jo også det, der sker.

Ved genfødsel bliver organismen forbedret i takt med bevidsthedens forbedring

6.21. Men vi kunne jo ikke få en ny organisme, hvis der ikke var disse afbrydelser med genfødsler. Når organismen dør, kan væsenet få en oplevelse på det åndelige plan, hvor det nærmest får en slags hviletilstand og bliver modnet til at blive født igen for så igen at udvikle sig videre på det nye plan. Hver gang det er på det åndelige plan, og det skal have en ny organisme, så bliver den nye organisme forbedret alt efter den bevidsthedsforbedring, væsenet har fået i sit sidste liv.

Vi kan ikke udvikle organismen til fuldkommenhed i et og samme liv i den fysiske verden. Vi kan nok lære en hel del her og træne os op ved visse øvelser og så videre, men vi kan ikke træne organerne fuldkomment op. Når vi har trænet en vis evne op her på det materielle plan, vil der i den nye organisme være et særligt organ, en talentkerne, igennem hvilket det hele foregår med en stor lethed og automatik.

Det er altså sådanne ting, der også må ske ved inkarnationen, for at vi kan få kroppen fornyet. Det var jo ikke godt, hvis vi ikke kunne få det, for så ville vi ikke kunne få højere udviklede kroppe, og så skulle vi også blive ved med at være i de nuværende kroppe, som stadig er meget ufuldkomne i forhold til, hvad de skal blive, når de bliver redskaber for mennesket i Guds billede. Nu er menneskekroppene endnu i meget stor udstrækning pattedyrkroppe, men det er jo ikke meningen, at menneskene skal blive ved med at være pattedyr. De skal blive til guddommelige væsener, der er højt hævet over denne tilstand, således at de kommer op i den guddommelige tilstand, hvor Guds ånd i anderledes store højder kan opleves.

På det åndelige plan får væsenet en guddommelig stimulans til at blive født igen og udvikle sig videre

6.22. Den åndelige verden vil således være en hviletilstand, en lysets tilstand, en glædens tilstand, hvor man kan se ting så ganske guddommelige og vidunderlige, at de ikke kan beskrives. Jeg kan ikke med min fantasi komme til at overdrive det, hvis jeg ville beskrive de åndelige verdener med al den kraft, jeg har. Med de billedannelser, jeg kunne lave, ville jeg ikke kunne overdrive den skønhed, den glæde, den natur, der er på det åndelige plan, hvis jeg fulgte logikken. Men jeg søger at gøre det, så godt jeg kan, og jeg kan kun sige, at det åndelige plan er en strålende tilstand for buskmænd, negere og indianere,⁸ for forbrydere og helgener, alle får deres hobbytilstand, alle får deres strålende oplevelse af det guddommelige lys. Alle får lov til at fornemme Guddommen igennem den højeste ild på det åndelige plan i langt større udstrækning end den, vi kender her.

Derfor giver det åndelige plan væsenerne en kolossal guddommelig stimulans til at blive født igen. Når de på det guddommelige plan når op til den tilstand, hvor de begynder at skulle fødes igen, er der mange, der er så udviklede, at de kan få at vide, hvad de nu skal ned til, hvilken skæbne de vil få i det kommende liv, og deroppefra vil de med glæde tage imod det, også selvom det er en mørk skæbne.

Deroppefra ser mennesket, hvor guddommeligt det vil blive forandret, således at det bliver endnu mere fuldkomment. Og på de områder, hvor mennesket endnu er mindre fuldkomment, kan det jo kun være lykkelig og glad ved at få at se, at det skal ned og blive fuldkomment. Mennesket kan ikke blive fuldkomment på det åndelige plan, men det kan nyde og glædes over den tilstand, det har nået på det materielle plan. Men skal det videre, så skal det ned på det materielle plan for at kunne udvikle nye evner, nye sanser og nye oplevelsestilstande.

Når døden er en strålende befrielse og en guddommelig oplevelse

6.23. Hele vejen kan man se, at der, hvor kærligheden er, bliver det alt sammen meget let. Vi ser også her, at selvom mennesker ikke er kærlige på det materielle plan, selvom de her er onde og hævnerrige, får de alligevel deres oplevelse på det guddommelige plan af det højeste lys. Dette at tro, at nogen skulle være fortabt, at nogen skal brænde evigt i helvede og alt det, som man har lært som barn, og som mange

mennesker tror på, er det rene vås. Det er om at gøre at komme bort fra sådanne tåbelige tilstande og gøre sig klart, at man intet har at frygte.

Døden er en guddommelig strålende velsignelse for den syge, for den, der lider af smerte, og for den, hvis krop er blevet et vrag, dér kommer døden som en strålende befrielse. For det menneske, der når sin alderdom, kommer døden også som en befrielse og bliver en strålende guddommelig oplevelse. Og selv om man dør som barn, kommer døden også som en guddommelig oplevelse.

Der er ikke noget som helst at være bange for, for så vidt at man har gode tanker. Har man onde tanker, jamen så er det jo besværligere. Har man vænnet sig til perverse vaner, vænnet sig til at drikke alkohol og sådan noget, ja, så bliver det jo lidt sværere. Hvorfor er det sværere? – Jo, fordi det er meget sværere for skytsenglene at få vendt et menneske til at komme bort fra disse vaner og få dem lukket af, så det kan komme ind på det rene åndelige plan. Derfor ser vi også her, hvor godt det er at komme til at leve i kontakt med kærligheden – ikke blot over for medmenneskene, men også over for sin egen organisme ved ikke at vanhellige den ved urene nydelser og ved ikke at ødelægge den med giftstoffer, tobaksrygning og så videre.

Når vi sover, er der en guddommelig adgang til at være sammen med dem, der er gået over på det åndelige plan

6.24. Vi ser, hvordan det hele er bygget op, hvordan kærligheden er universets grundtone. Hvis man virkelig træner sig op, virkelig har øje for det, virkelig forstår det, og man vænner sig af med alt det, man ellers plejede at øse ud over sin næste, og man i stedet vender alt det til tilgivelse, ja, så bliver livet så guddommeligt dejligt – selv her på det materielle plan.

Der er ikke noget at være bange for, men jeg vil godt nok indrømme, at det er svært for to mennesker, der holder af hinanden, hvis den ene skal dø i en ung alder, så bliver der jo et savn. Men også det er der bødet på, idet de begge to har et tidspunkt, hvor de er sammen på det åndelige plan. Det er tåbeligt at tro, at fordi et menneske dør her fra dette plan, ja, så har man slet ikke nogen forbindelse med dette menneske. Tværtimod, om natten når man sover, kan man korrespondere og være sammen med dette menneske, for så vidt at det nu ikke er alt for meget i skærsilden. Der er en vældig guddommelig adgang til at have samkvem med dem, der er gået over på det åndelige plan.

Der er endog mange af dem på det åndelige plan, der er med til at beskytte os her på det materielle plan. Der er mange forældre, der er døde og er med til at beskytte deres børn, og sådan er det hele vejen igennem.

For det fuldkomne menneske er den åndelige verden strålende vidunderlig

6.25. I den guddommelige verdensplan er der ingen steder, hvor der er mørke huller, hvor det ikke er kærligheden, der dominerer og fører an, og det er jo det, man må komme ind på. Det er den højeste ild, der fører alting op til at blive til mennesket i Guds billede. Når væsenet her på det

materielle plan når denne fuldkommenhed, er det blevet til mennesket i Guds billede, og det vil altså sige, at det nu er fuldstændig færdigt.

Det fuldkomne menneske kan ikke tænke onde tanker, alt er i lys og kærlighed, og derfor har det også fået kosmisk bevidsthed. Når mennesket er færdigt, skal det ikke mere fødes på det materielle plan. Døden eksisterer ikke mere for det væsen, der kan gå ind til det åndelige plan, og da er det ikke i dette plans laveste zone, men da er det i de allerhøjeste sfærer, hvor den allerhøjeste guddommelige magts udfoldelse finder sted, hvor Guds kærlighedsskabelse i den grad eksisterer som store ganske strålende vidundere.

Vi har set fine billeder fra krystaloptagelser, men jeg må sige, at på det åndelige plan findes der optagelser af stråleformer, som vi slet ikke har nogen anelse om. Der er udstråling fra hele verdensrummet, kloderne har deres udstråling og så videre. I den åndelige verden er der sanser, hvormed man kan se disse udstrålinger i deres strålende farver.

Tænk, at man kan se kloderne, man kan se fjerne verdener uden kikkert og uden noget, bare ved sin tankekoncentration. Hvis den er trænet op til det, kan man iagttage månen, som om man går på den, man kan iagttage Venus, man kan gå igennem solens brændende ild – uden at tage skade. Denne tilværelsesform er så guddommelig og den jordiske tilværelsesform så overlegen, at man ikke kan overdrive det eller føje noget til, når man holder sig til det, det er logisk.

Alle kommer ind i paradiset, der er ingen straf

6.26. Derfor mener jeg, at De herigennem må kunne mærke, at når det alt sammen er så strålende, så er der ikke noget at være bange for. Det eneste, man skal være bange for, er ens egen væremåde, for den er meget afgørende.

Det drejer sig om, at vor egen væremåde hele tiden er kærlig, og at vi træner os op til at tilgive vor næste. Det hedder sig jo, at man skal elske sin næste som sig selv, men det kan man kun gøre, alt efter som man nu har evne og er udviklet til det, og mere forlanges jo heller ikke.

Som sagt kommer selv forbrydere ind i paradiset, for det er ikke sådan, at de bliver lukket udenfor, at de skal straffes på den måde. Der er ikke nogen straf. De kommer tilbage her til jorden og skal modtage gengældelsen eller virkningerne af deres fejltagelser og af det onde, de har gjort. Men i den åndelige verden er der kun lys og lys og atter lys.

Om natten kan vi være sammen med pårørende i den åndelige verden

6.27. Når menneskene dør, vil de i begyndelsen i den åndelige verden have meget samkvem med deres pårørende på det fysiske plan, meget mere end menneskene selv tænker, for det er jo en tilstand, de ikke kan huske. Hvis vi kunne huske, hvad vi oplevede om natten, ville det være alment kendt, at vi var sammen med vore pårørende på det åndelige plan.

Vi kan således se, at alt dette med at dø er en guddommelig velsignelse. Det er jo bedst, at man lever livet ud. Det er jo altid noget kedeligt, at man dør ved ulykker, læsioner og så videre. Det sker kun,

fordi man får karma, når man ikke lever helt rigtigt. Når man ikke er i kontakt med lovene, så får man jo karma, og denne karma skal opleves på jorden, på det fysiske plan, og ikke på det åndelige plan.

Som tidligere nævnt kan det dog være ubehageligt at komme ind på det åndelige plan med et ondt sindelag, men det er kun en midlertidig forberedelse eller en overgangstilstand til det høje åndelige plan.

Kærligheden er universets grundtone

6.28. Således ser man også her, hvordan kærligheden gør sig gældende alle vegne. Det menneske, der vænner sig til at forstå, at det skal tilgive sin næste, ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, begynder også at mærke saligheden her. Det begynder at få indført himmeriges rige i sit eget indre.

Det gælder navnlig om, at man kommer bort fra de tanker, hvor der er mennesker, som man har noget imod, og som man ikke kan lide. De mennesker, man ikke kan lide, er dem, man skal forsøge at komme til at lide. Det vil sige, det er jo ikke sikkert, at man kan gå hen og blive venner med dem, for de vil måske ikke have noget med en at gøre. Men man har lov til i sin bevidsthed at tænke kærligt på dem og komme til forståelse af, hvorfor de er sådan, og så tilgiver man dem også gerne.

Åndsvidenskaben eksisterer netop for, at man igennem den kan komme til viden om, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Det er jo det, man i særlig grad skal lære. I mine analyser har jeg vist, at kærligheden er universets grundtone, og når man nu tager i betragtning, at alle levende væsener, dyr, mennesker, banditter, røvere, mordere eller helgener, alle kommer til at opleve saligheden i Guds ånds strålevæld på det åndelige plan, så kan man jo kun sige, at kærligheden er det absolut eneste fornødne. Og med kærligheden i sit sind, ja, der er døden jo en guddommelig velsignelse, lige så vel som livet er det. Man kan kun lovprise Guddommen for, at man har fået lov til at opleve alt dette.

Foredrag af Martinus afholdt den 18.07.1966 i Martinus Center Klint.